

Setembre 1990
Setembre 1992

EL SOLÒL De Les Fonts

RESTAURANT
CAN MANEL

c/. Paperers, n.º 6 - Tel. 29 04 72

Sant Joan les Fonts

POLY-MIA

REPARACIONS DE POLIESTER

Ctra. d'Olot, 34 - Tel. 29 07 66 - SANT JOAN LES FONTS

FORN DE PA ARTESÀ
Vicenç Vidal

Sta. Magdalena, 21 - Tel. 290832
C. Com. Cisteller, 15 - Tel. 290908

SANT JOAN LES FONTS

FOTOGRAFIA
BRUNSÓ
D I S S E N Y

Plaça Major, 8 - Telèfon 29 01 78
17857 SANT JOAN LES FONTS (Girona)

ZB MOBLES BRUGADA

VENDES I TALLER: Ctra. d'Olot, 55 - Tel. 29.07.28 - 17857
SANT JOAN LES FONTS

Bar - piscina
CORRALES - CROS

Av. Paperera Torras, 2
SANT JOAN LES FONTS

AIGUA
GAS
CALEFACCIÓ

Ptge. de Barcelona, 11 - Tel. 29 01 83 - 17857 SANT JOAN LES FONTS

- electrònica **Joan**
SERVEI TÈCNIC

- RADIO
- TELEVISIÓ
- VIDEO
- HI-FI
- REPARACIÓ MAGINARIA

C/. Santiago Rusinyol, 15 - Tel. 29 08 21 - 17857 SANT JOAN LES FONTS

PUB - OLOT
LUCKY LUKE
Cervesa Whisky Musica
DISCOTECA - CAMPRDON

CARNISSERIA LLOP

Avgda. Cisteller, 3 - Tel. 29.02.31
SANT JOAN LES FONTS (Girona)

ESCOLA D'ANGLÈS SANT JOAN

C/ Sant Antoni, 11

Inscripcions pel proper curs:

Dimecres-divendres de 5 a 7

Tels. 29 20 88 - 26 38 45

AUTO REPARACIÓ
J. GUIX I MIR

Reparació en general de l'automòbil.
Diesel i gasolina.

c/. Paperers, 9. Tel. 29 10 98 SANT JOAN LES FONTS

Director / Cap de Redacció:

J. Carles Gómez Cacho

Administració / Publicitat:Josep Mº Rull

Jordi Sucarrats

Redacció:Josep Mº PérezMº Clara Sánchez

Esther Santaló

Nuri Gussinyer

Alfonso López del Valle

Joaquim Faja

Joan Guirado

Jordi Valverde

Anna Mir

Pere Juanola

Pep Noguer

Dipòsit legal: GI-966-90.**Fotocomposició:**

FOMEGA, S.L. - Olot.

Impressió:

Impremta Aubert - Olot.

Exemplar gratuït.**Tiratge de 1.200 exemplars.**

**REVISTA
PATROCINADA
PER L'AJUNTAMENT
DE
SANT JOAN LES FONTS**

**Col·labora:
TORRASPEPEL, S.A.**

**Portada:
A. del Valle**

Í N D E X

Editorial	
A cau d'orella	3
Sorolls d'un trimestre	4
Esport i lleure	10
La crítica d'art	12
Col·laboracions i opinions	14
Calaix de sastre	15
Salut	15
Música i marxa	20
L'art de menjar/Lletres	21
Programació ràdio	22

EDITORIAL

Aquesta vegada El Soroll s'ha retardat una mica en la seva aparició. Ja se sap que les vacances són per descansar, però a l'hora de tornar a començar tot són problemes i imprevistos que ens fan girar una mica el curs de les coses.

Bé, l'important és que tornem a ésser entre vosaltres amb un seguit de pàgines que esperem que siguin del vostre interès.

El contingut de la nostra revista recorda encara en algunes seccions la passada Festa Major del poble, integrant-s'hi el Pregó de Festes. Encara que ja ens resulti llunyana, ens ha semblat interessant i un complement a la informació que ens dóna sobre aquesta l'Ajuntament de Sant Joan. Així com l'article de Ràdio Sant Joan sobre el lliurament dels Micròfons i Auriculars d'Or, un fet que primerament intrigava la gent per desconegut, però que una vegada celebrat va resultar exitós.

Parlem també, i com és costum, de l'esport santjoanenc i la "Diada Esportiva del Club" com a fet important.

No podem deixar els aspectes econòmics, que trobem amb l'agermanament amb Ydes, i que l'Oficina de Turisme ens aporta en les seves línies. Ni tampoc l'article d'interès general que ens ofereix l'OMIC, aquesta vegada també sobre la llet, però fermentada. El Casal d'Avis, sempre amb iniciatives, ens fa saber les seves noves idees, un Casal més creatiu i amb ganes de gran activitat.

Com a fet particular destaca un article en castellà que no s'ha volgut traduir pel fet que el mateix títol ens dóna a entendre, "Amar la lengua castellana", que es troba en el nostre apartat de Lletres juntament amb la informació de la Biblioteca Municipal.

I com que l'octubre comença el curs, l'Escola de Belles Arts ens fa coneixedors de les seves activitats durant aquest curs 92 - 93.

Un article diferent és el de "Si les bardisses parlessin... o... el nyigo - nyigo dels amortidors", una nota d'humor i curiositat tant per als més joves com per als més "carrosses"; segur que tots ells en podrien explicar alguna història. Aquest article ens ha semblat encertat pel fet que dóna un toc més informal a la revista, i potser és una bona idea que es continuarà.

Acabo amb una notícia que segur que tots coneixeu, però... Es tracta de per què l'editorial d'El Soroll no és firmada, com és usual, pel director; doncs la resposta és molt senzilla: es troba a Mèxic passant la seva lluna de mel... Felicitats!

La redacció**A CAU D'ORELLA**

Ja s'ha acabat l'estiu. Un estiu a recordar, sobretot per a nosaltres, els catalans. Hem viscut les esperades Olimpíades, i ens n'hem sortit prou bé. Aquells qui van acostar-se a la Ciutat Comtal van poder respirar l'ambient olímpic, però arreu de Catalunya es vivia d'alguna manera l'esdeveniment, si més no seguint sempre la televisió pel mateix canal.

A l'altra punta de l'Estat espanyol, l'Expo continua, ja quasi a les acaballes. I ens preguntem si aquests dos fets són prou importants com per excusar la poca incidència del turisme a les nostres platges. Potser és més greu del que pensem, i necessitem un canvi en la nostra manera d'atraure els turistes perquè ja no n'hi ha prou amb oferir sorra i sol, un sol que no s'ha deixat veure gaire, sobretot a començaments d'estiu.

Aquest ha estat un fet qüestionable els últims anys, i potser comença a ésser el moment de posar-hi mans i mànegues.

Nuri Gussinyer

SOROLLS D'UN TRIMESTRE

Una altra vegada amb tots vosaltres per tal de fer-vos un resum fidedigne de tot allò que forma part de la història de tots i cadascun dels santjoanencs. Comencem el nostre repàs trimestral amb aquelles informacions que ens han marcat des del mes de juny. Ben informats, benvinguts!

* Dos milions de pessetes és el cost de la primera fase de construcció de la Plaça de Cisteller. En aquesta ocasió s'han fet les obres d'anivellament del sòl i pavimentació, i construcció d'accessos i desguassos.

* Els escolars de casa nostra estan d'enhonorabona ja que el Col·legi Públic Castanyer ha estat premiat amb el premi Baldiri Reixach concedit per la Fundació Jaume I. El premi, d'un valor total de 500.000 ptes., fou atorgat a l'esmentada escola per la presentació del treball sobre el procés de catalanització iniciat al col·legi el curs 84 - 85.

* A mitjans del mes de juny, el mas La Pinadella de Begudà es converteix en el marc de la trobada de medecines alternatives, presentada per una desena d'especialistes en diferents tècniques de la matèria.

* Es duu a terme una reunió, entre 40 persones interessades en l'adquisició d'algun dels habitatges socials, amb l'Equip de Govern de Sant Joan. En la reunió s'informa de la creació d'un Patronat promotor integrat per representants de l'Ajuntament i veïns interessats en el projecte. S'informa també que els habitatges seran compostos per planta i pis, i situats en un entorn natural.

* Del Pregó a la Tornaboda, passant pels Micròfons i Auriculars d'Or... Sant Joan les Fonts respira aires de Festa Major. Una festa que enguany fou d'allò més lluïda. Els actes foren concorreguts tot i l'amenaça del mal temps. La nova comissió de festes va reeixir perfectament en el seu paper organitzador, aconseguint una nota alta en la seva comesa.

* De la Festa Major cal destacar dos actes que per primer cop tenien lloc: per una banda el Pregó de convidat a la participació activa en la festa, i per l'altra el lliurament dels Micròfons i Auriculars d'Or, un acte de l'emissora municipal per a totes les de la comarca.

* Desapareixen de la finca Els Vivers, de Sant Joan les Fonts, tres eugues valorades en més de tres milions de pessetes. Els animals estaven lliures pels terrenys de la finca, i per tal d'assegurar-se de la seva desaparició els propietaris van haver de recórrer-la de cap a peus.

* L'Ajuntament de Sant Joan les Fonts dona un termini de 48 hores a l'empresa GROSSEN, S.A. en una sessió del plenari. Aquest marge s'ha concedit a l'empresa com a ultimàtum abans de rescindir-li el contracte. En cas de voler-ho evitar s'hauran de pagar els 17 milions que aquesta empresa té pendents amb l'Administració local pels terrenys de la parcel·la núm. 41 del polígon industrial de Begudà.

* La nova comissió de festes de Begudà manté discrepàncies amb l'antiga a rel de la pancarta que es va col·locar dies abans de l'arrossada popular organitzada

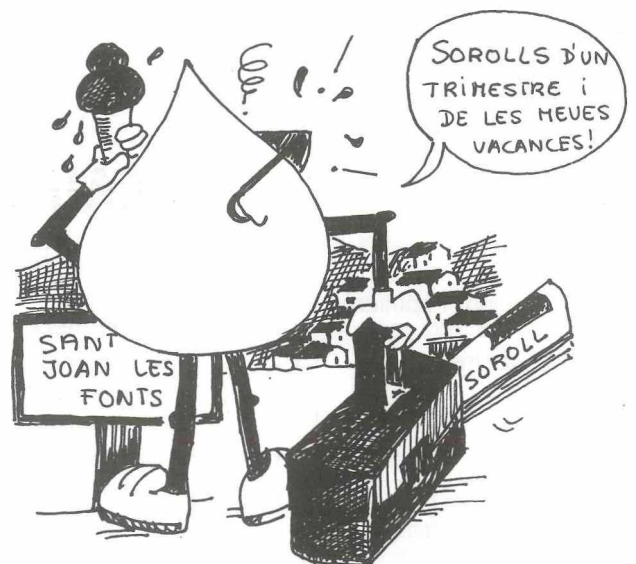
en aquest nucli santjoanenc. La pancarta també fou motiu de polèmica entre l'Equip de Govern i l'oposició durant una sessió plenària, donat que un dels regidors de l'oposició va rebatre les acusacions de l'Equip de Govern en sentir-se al·ludit degut a la seva participació en l'antiga comissió.

* L'Ajuntament de Sant Joan les Fonts contracta una estudiant igualadina per realitzar un estudi econòmic sobre les poblacions d'Ydes i Sant Joan les Fonts, i les comarques del Cantal i la Garrotxa. Aquesta iniciativa fou ultimada al llarg d'una reunió de treball que es va celebrar a finals del mes de juny a la Maison del Languedoc de Barcelona amb els representants de l'Ajuntament de Ydes.

L'estudi es durà a terme de forma bilateral i en base a un projecte elaborat per ambdues estudiantes, la M.ª Teresa Vallès per part santjoanenca, i la Christine Dioré, que l'elaboraran durant un període de quatre mesos. La cobertura d'aquesta iniciativa, pionera en el seu gènere, és a través del programa de la Comunitat Econòmica Europea "Comet" i de diverses administracions competents com Treball, Turisme i la Cambra de Comerç.

* La carpa musical, marc de la Festa Major de Sant Joan les Fonts, s'enfonsa parcialment degut a una tempesta que provoca la caiguda del tendal malmetent també l'equip de música.

La carpa, anomenada "Croquis", ha quedat instal·lada tot l'estiu i fou arrendada en el seu dia a un particular per mantenir servei de bar - pub les nits dels divendres, dissabtes i diumenges.

* Tornem a parlar de la carpa, en aquesta ocasió en solitari i no amb motiu de la celebració de res. Diversos veïns del sector on és ubicada, mostren la seva disconformitat degut als sorolls que provoquen les "músiques estridents" que es poden escoltar les nits de cada cap de setmana.

D'altra banda, es col·loca un tendal per protegir els veïns dels sorolls i es reorienten els altaveus, enfocats a Castellfollit de la Roca. De totes maneres, l'Equip de Govern ha manifestat que de cares a l'any vinent es reubicarà en un altre indret menys poblat.

* L'Ajuntament de Sant Joan les Fonts anuncia que té previst començar les obres de remodelació del Casal d'Avis

de la Canya abans que finalitzi aquest any. De moment, segons l'Ajuntament, s'estan licitant diversos pressupostos de les empreses interessades. El pressupost de l'obra és aproximadament d'uns vuit milions, una part dels quals seran subvencionats per la Generalitat de Catalunya.

* A causa del baix índex de natalitat de Sant Joan les Fonts, problema comú arreu, les GG. del Diví Pastor deixen la seva tasca docent a partir del juny del 1993. L'Ajuntament de Sant Joan està mantenint gestions amb el Bisbat de Girona i Ensenyament per tal de buscar una solució al problema, igual com per ampliar de 0 a 6 anys l'admissió dels nens, que fins ara era de 3 a 6, i els més menuts anaven a la guarderia municipal, ubicada al mateix lloc.

L'omic informa

LLETS FERMENTADES (iogurt, kefir i formatges)

Dèiem en el nostre article del número anterior d'El Soroll de les Fonts que la llet és l'aliment rei, i en un moment de la vida cronològica no s'aprofita en la seva totalitat per no produir-se en l'estómac el ferment anomenat *renina*, el qual desapareix quasi totalment a partir dels vuit anys d'edat.

Per aprofitar en la seva totalitat aquest meravellós producte s'ha de recórrer a les llets fermentades com són el iogurt i el kefir, els quals no solament han predigerit alguns dels seus elements fent-los més assimilables, sinó que són enriquits pels seus constituents bacterians i el producte del seu metabolisme.

El famós investigador Mestschnicoff va llançar la teoria que la implantació del lactobacilo bulgàric, responsable de la fermentació làctica en l'intestí, afavoria la longevitat. Teories més modernes (Kasdorf Sechmide, 1966) opinen que el iogurt aporta al tracte intestinal: àcid làctic, que ajuda la conservació de la flora intestinal acidòfila; substàncies estimulants de l'activitat biològica com són: peptides, peptones, aminoàcids lliures; lípids superficialment modificats; lactosa hidloliçada parcialment i transformada en glicosa i galactosa; minerals, vitamines i enzimes.

Substàncies de tipus antibiòtic segregades pels gèrmens de la fermentació (lactobacil bulgàric i lactobacil acidòfil) que inhibeixen gran nombre de bacteries indesitjables.

El iogurt, com diem, és el resultat d'una fermentació làctica que en principi va ésser de la llet d'ovella, encara que a Europa, donada la seva escassetat, s'obté de la llet de vaca.

La norma de qualitat espanyola defineix el iogurt com "un producte elaborat amb llet coagulada per la fermentació de dos tipus de bacteries específiques, innòcues per a l'ésser humà". Aquestes bacteries, en quantitat de deu milions per gram, han d'ésser vives i amb capacitat per desenvolupar-se, cosa que és, com vam dir anteriorment, el que confereix les qualitats biològiques i terapèutiques a aquest producte.

Per a l'elaboració del iogurt s'ha de partir de llet que hagi estat higienitzada per qualsevol procediment per tal que no contingui microorganismes nocius; no obstant això, insistim que el vertader iogurt en el qual Mestschnicoff va basar la seva teoria és el

POSTA APTO CO

Els Esminiat's

**PAVELLÓ FIRAL (Camps de l'estació)
24 D'OCTUBRE a les 22:30 h.
CONCURS DE BALL, DISFRESSA, BALL DE LA TOIA!
BUSCA PARELLA I APUNTA-T'HI!**

procedent de llet d'ovella, que és el substrat que donaria origen al vertader iogurt.

Com diem, el iogurt és un aliment d'alt valor nutritiu, superior al de la pròpia llet, ja que els seus nutrients són més assimilables per haver sofert una predigestió fermentativa amb un gran contingut d'enzimes, i la lactosa (sucre de la llet) ha estat hidrolitzada, estimulant d'aquesta manera, entre altres coses, l'absorció del calci.

El iogurt és fàcil de fabricar a casa, partint simplement de llet pasteuritzada que se sembra afegint-hi iogurt industrial i sotmetent-la a una temperatura de 36 - 37 graus, cosa que s'aconsegueix mitjançant un aparell denominat iogurtera, de fàcil i econòmica adquisició i de baix consum elèctric.

En cas d'adquirir iogurt fabricat, és aconsellable que no contingui aromatitzants ni colorants, perquè sempre són additius que, encara que autoritzats, resten valor biològic al producte afegint-li, en conseqüència, riscos encara que siguin mínims. En cas que preferim un sabor determinat, per exemple el d'una fruita, sempre es pot afegir aquesta fruita a casa nostra, amb la qual cosa s'aconsegueix un anàleg efecte gustatiu sense la part negativa dels additius (colorants, aromatitzants, etc.).

Quant als efectes terapèutics del iogurt, deixant a part la teoria discutible Mestschnicoff, posseeix una acció preventiva i curativa sobre les afeccions de l'aparell digestiu, permetent de controlar els efectes de diarrea infantil, controla igualment l'estrenyiment ja que les bacteries làctiques contribueixen a regular els moviments intestinals. És especialment recomanat en les alteracions de l'intestí produïdes per tractaments per antibiòtics, i encara que no és totalment demostrat, hi ha estudis que opinen que ajuda a disminuir el risc d'infermetats cardiovasculars i tumorals.

El iogurt és, doncs, un aliment recomanat per a totes les edats, en especial per a persones adultes en les quals, com diem, la carència de renina en l'estómac fa que no s'assimilïn la totalitat dels elements nutritius de la llet natural, tan necessaris per a l'equilibri funcional de l'organisme.

En articles successius parlarem del kefir i dels formatges que formen part de la gamma de llets fermentades.

Alfons López del Valle

Turisme informa

El propassat dia 30 de juny es van desplaçar a Barcelona un grup de personalitats franceses a fi de tractar els aspectes econòmics de l'agermanament entre la població francesa d'Ydes (Cantal) i el municipi de Sant Joan les Fonts (La Garrotxa). La representació francesa era composta per:

-M. Alain Muller, encarregat de l'oficina per a assumptes europeus.

-M. Gerard Granet, director del Comitè Departamental de Turisme i Termalisme.

-M. Eugene Besse, Tinent d'Alcalde i president del comitè d'agermanament.

-M. Bruno Luquat, Director del Comitè d'Expansió Econòmica.

-M. Bernard Soulier, director de turisme de l'Ambaixada Francesa a Espanya.

-M. Thierry Chateaufneuf, voluntari expert en el tema econòmic.

-Md. Josefina Martrus, Directora de serveis oficials de Turisme a França.

La representació catalana la componien:

-1r., Sr. Francesc - Xavier Sala i Ayats, Alcalde - President de l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts.

-2n., Sr. Ermel Solà i Puigvert, Tinent d'Alcalde, Regidor de Cultura.

-3r., Sr. Pere Reixach i Cufí, Tinent d'Alcalde, Regidor d'Urbanisme.

-4rt., Sr. Miquel Verdaguer i Planella, Regidor d'Economia i Finances.

-5è., Sr. Joaquim Llimona, Cap de Relacions Exteriors de la Generalitat.

-6è., Sr. Manel Ibarz i Casadevall, Delegat Territorial de Consum i Turisme de la Generalitat a Girona.

-7è., Sr. Josep M.º Pallàs, cap del servei d'empreses i activitats turístiques de la Direcció General de Turisme de la Generalitat.

-8è., Sr. Morera, representant de la Cambra de Comerç de Girona.

-9è., Sr. Josep M.º Pérez i Martra, director de Ràdio Sant Joan.

-10è., Sr. Alfons López del Valle, coordinador del comitè d'agermanament de Sant Joan les Fonts i Ydes.

En la reunió es va tractar de portar a cap un estudi exhaustiu per ambdues parts per tal de potenciar l'intercanvi industrial, comercial i turístic.

L'esmentat estudi va començar el dia 17 d'agost i el desenvoluparan, per part de Sant Joan les Fonts, la Srta. M.ª Teresa Vallès i Queralt, llicenciada en ciències empresarials, i per part d'Ydes la Sra. Cristina Dioré, estudiant de l'últim curs de la mateixa carrera. M.ª Teresa Vallès es desplaçarà a Ydes, i Cristina Dioré vindrà a Sant Joan les Fonts. Seran dirigides pels alcaldes d'ambdues poblacions, auxiliats per l'equip que ells mateixos designin. El finançament del projecte anirà a càrrec, d'una part, del programa europeu Cometa, i en el referent a nosaltres serà potenciat per diversos estaments catalans, igual com el projecte que es desenvolupa a Ydes rebrà ajudes d'organismes del Cantal. Finalitzats ambdós estudis, seran comparats i discutits per les autoritats dels dos municipis, cosa que cristal·litzarà en l'intercanvi pretès. Esperem sincerament resultats molt positius d'aquesta gestió.

* Aquest estiu hi ha hagut una gran activitat en la relació entre Ydes i Sant Joan les Fonts, que va començar amb la visita a Ydes del nostre grup escolar del Castanyer del 18 al 22 de maig.

El 29 de maig ens van visitar un grup de bombers d'Ydes acompanyats de les seves famílies.

El 24 de juny, amb motiu de la nostra Festa Major, foren amb nosaltres Monsieur Eugene Besse, Tinent d'Alcalde i president del comitè d'agermanament Ydes - Sant Joan les Fonts, i Madame Madeleine Paythieu.

El dia 11 de juliol ens va visitar el Tinent d'Alcalde d'Ydes, Monsieur Guy Lacam, i el conseller Sr. Bernard Gatiniol, acompanyats per les seves respectives esposes. La seva estada fou aprofitada per projectar l'interessant "Diaporama Ydes ahir i avui", del qual és autor el Sr. Lacam, acte al qual fou convidada tota la població. Al final el Sr. Lacam fou felicitat per tan interessant treball.

Finalment, el dia 13 d'agost van passar per Sant Joan les Fonts el conseller d'Ydes, Sr. Richard Brando, acompanyat per Georgette Bergeaud, Roselyne Richard i Jean - Michel Morange. Se'ls va mostrar la part monumental de Sant Joan les Fonts i les instal·lacions esportives. En el monestir medieval ens esperava el Sr. Manel Soler i Vinyolas, president dels Amics de Sant Joan les Fonts, el qual ens va donar àmplies explicacions sobre el monument.

També s'han efectuat intercanvis escolars a nivell particular entre ambdues poblacions.

Com es pot veure, hi ha una gran activitat entre Sant Joan les Fonts i Ydes. Esperem que sigui només el principi, que s'anirà consolidant i augmentant a mesura que es vagin realitzant tots els projectes iniciats.

Alfons López del Valle

Ràdio St. Joan

MICRÒFONS I AURICULARS D'OR: GALA DE GALES

Un clima d'expectativa entre els possibles nominats; un secret "de confessió" dels resultats; i molts mesos de preparació.

De fet, sempre que es vol organitzar algun acte ja es compta amb la contrarietat que malgrat els esforços sigui possible que no interessi al públic. Aquest no fou el cas del primer lliurament dels Micròfons i Auriculars d'Or.

La idea d'aquesta "aventura" començà el passat mes de gener. S'acabaven d'enregistrar les falques i jingles per a la propera setmana, quan de sobte un comentari va dominar tota la conversa: "I per què no muntem un lliurament d'òscars aquí a Sant Joan...?" La història va agradar als qui en aquells moments eren allà. Com totes les coses, és posar-s'hi i tirar-les endavant.

Els dies anaven passant lentament, i aquell mes de gener va esdevenir un aparell de maduració d'allò més bo. El mes de febrer venia marcat per la primera de les actuacions que es duïen a terme. La gent es preguntava què eren aquells paperots en forma d'enquesta. "Altres cop els de la ràdio!" És clar, amics: la nostra emissora municipal aplega una vuitantena de col·laboradors entre petits i grans. Evidentment, allà hi ha gent de totes les mides, formes, textures, amplades... etc. Per triar i remenar! Potser aquesta és la major riquesa de l'emissora. Allà s'hi troben estudiants, treballadors de diferents sectors, i sobretot gent amb ganes i entusiasme per la ràdio. Tots!, del primer a l'últim, són vàlids, molt vàlids, encara que, com és evident i passa arreu, alguns ho demostrin potencialment i d'altres han aconseguit passar de la potencialitat a l'acte de la teoria del moviment d'Aristòtil.

Ho podem assegurar els qui hi érem. En el moment de fer l'escrutini de les diverses urnes distribuïdes als bars del poble i en alguna instal·lació municipal, quedarem esmaperduts. Quin material per a un estudi sociològic! Llàstima que som profans en el

UNA NOVA EMPENTA EN L'AGERMANAMENT AMB YDES

Jove, dinàmica, emprendedora i amb un interès especial per a tot allò relacionat amb l'economia. Aquesta és la definició que M.ª Teresa Vallès i Queralta de si mateixa. Aquesta igualadina de 23 anys, i amb el títol d'ESADE a la butxaca, serà l'encarregada d'elaborar l'estudi econòmic que desvetllarà quines possibilitats d'intercanvi i quina complementarietat hi ha entre les empreses santjoanenques i les de la germana vila d'Ydes. Segons M.ª Teresa, el primer que cal fer és programar la feina amb la *Cristine*, la noia francesa encarregada de portar a terme l'estudi paral·lel aquí al poble, per tal de, després, poder comparar els resultats.

El dia 1 de setembre començà oficialment aquest estudi, que s'allargarà tres mesos. Així doncs, pels volts de Nadal en coneixerem els resultats. La M.ª Teresa troba que aquesta és una iniciativa molt bona i innovadora i per això es mor de ganes de començar aquest estudi que, a més, li permetrà practicar i perfeccionar el seu francès que, segons tenim entès, és prou bo.

Pep Pérez i M.ª Clara Sánchez C.

tema, perquè si no fos així i poguéssim polir aquell material... La cosa va anar evolucionant. La màquina funcionava a ple rendiment. Per una banda, la tranquil·litat exterior per potenciar el factor sorpresa, i per l'altra els nervis per lligar les coses d'allò més bé.

El dia assenyalat s'apropava més de pressa del que era previst. S'anaven superant tots els obstacles que sorgien al llarg del recorregut: l'aforament del Centre Cívic, el convit de personalitats i l'ordre protocolari, l'atrezzo, cambres, coreografia... Tot!

El dia "D" va arribar, i l'hora "H" també! Nervis, preocupació... factors que sorgeixen sempre que una cosa ha estat preparada amb la màxima il·lusió i amb l'ànim d'acontegar prop de 300 persones que, com és natural, tenen maneres de fer i de pensar similars, antagoniques, disperses, i fins i tot insòlites.

Després de desprendre gairebé tota l'adrenalina que és possible, la tranquil·litat... S'apaguen els llums. Es fa el silenci. Comença l'espectacle.

El festival d'estructura extrapolada de la magnificència "hollywoodiana" fou introduït pels menuts de la Mare del Diví Pastor, i conduït esplèndidament per dos professionals de casa nostra: Josep Puigbó i Valeri, i Àngels Llaona i Boris.

Una part important de l'estructura humana per a aquesta jornada foren els cambres i relacions públiques, que hi col·laboraren desinteressadament. Ells, amb tot, van donar suport a la iniciativa amb el seu tarannà personal, que fou el "bitxo" que engalana el pastís. A part, les personalitats que allà s'aplegaren. Personalitats polítiques i del món radiofònic.

Entre tots els col·laboradors d'aquest festival es demostrà que l'entusiasme i les ganes de fer són tot el que es necessita per realitzar qualsevol cosa en aquest món.

De crítiques és clar que n'hi hagueren, però sempre en els dos sentits: un, la crítica de la persona que realment ha pogut veure, contrastar, i finalment opinar positivament o negativament sobre allò que prèviament ha constatat; l'altre, el de la persona que per la raó que sigui té poders adivinatoris i sap jutjar abans de... (normalment, és clar, s'equivocuen).

En resum, la calor patida durant aquella estona es va veure compensada per la magnificència del acte, per l'alegria manifesta dels protagonistes i pels aplaudiments del públic.

El festival es va cloure amb el lliurament d'un auricular d'or i un diploma a Salvador Castanyer, primer locutor invident de la comarca. Un moment d'aquells per recordar!

L'any vinent, encara que amb una altra estructura, esperem

Ajuntament

La portada de l'anterior SOROLL DE LES FONTS era prou alegre i expressiva. Els colors, la foguera, els petards... eren una invitació clara i entusiasta a gaudir dels actes i les festes que aquests dies de calor i relax s'organitzen al nostre poble.

Ara, quan ja els petits van a escola i els grans tornem a les ocupacions habituals, és el moment de fer balanç, analitzar i valorar, des de la perspectiva més objectiva, el resultat de tots aquests actes.

La nostra Festa Major, la més representativa, va començar amb la incertesa del temps, un factor del tot imprevisible que pot fer desnivellar la balança de l'èxit al fracàs. Malgrat algun petit xàfec, el sol i la calor hi foren presents, contribuint que els santjoanencs sortíssim al carrer a gaudir d'una programació que s'encetava amb un Pregó.

El "Pregó" era una de les novetats. La idea de començar les festes amb una crida a la participació, amb un acte cultural protagonitzat per persones arrelades al nostre poble que ens poden donar una visió àmplia i diferent de la vida ciutadana, es va constatar com un fet que ha de tenir continuïtat.

El Dr. Pere Masmitjà, el primer pregoner, ens obsequiava amb un repàs de la nostra recent història i dels personatges més característics d'aquests darrers anys. Fou un discurs simpàtic, entranyable, rigorós i ple d'anècdotes. Tant és així que el trobareu publicat en aquest número del SOROLL perquè creiem que és imprescindible la seva lectura.

Una altra novetat ha estat l'anul·lació dels abonaments. La filosofia de la nova Comissió de Festes i de l'Equip de Govern era la de tenir una festa autènticament popular i, per tant, que els actes fossin gratuïts per a tothom. Els santjoanencs ho han valorat positivament, cosa que s'ha traduït en una participació massiva que ens omple de satisfacció.

Per poder fer els balls i diversos actes sense el neguit d'estar pendents de si plourà o no, es va canviar la ubicació i vam estrenar una gran carpa que va contribuir a donar un to més festiu i actual. Les taules i cadires instal·lades al voltant van fer més confortable l'estada als menys balladors i perquè els més dansaires poguessin fer un bufet entre ball i ball.

La carpa és una inversió que socialment comporta grans avantatges. És un espai multiús que va permetre també de fer-hi la tornaboda i l'arrossada que en principi eren programats per fer-se als paratges de Can Xerbanda, però que donades les pluges eren massa entangats com per anar-hi; i el dinar, i altres actes de la festa d'homenatge a la vellesa.

No voldríem deixar de banda la valoració positiva que n'han fet els molts visitants, comissions de festes, ajuntaments i entitats que hem tingut aquests dies, i fins i tot grups i orquestres que hi van actuar.

La resta de la programació va complir l'objectiu previst. Actes per a infants amb "La Maranya" o la novetat de passejar-se pel poble amb "carrilet". Concerts i balls "ballables" per als més grans, i grups "amb canya" per als marxosos. Sense oblidar actes

tenir de nou aquest lliurament del qual, si una cosa és certa, és que aplegà petits i grans, els qui pensen així o axà, els qui calcen sandàlies o sabatilles d'espant..., els qui realment formen part del tarannà quotidià d'un poble amb una potencialitat brutal com és el nostre.

Als guardonats, enhorabona; i a la resta, fins l'any vinent!

C. O. M. A. O.

culturals com l'exposició fotogràfica, l'eslàlom, els focs i el cinema, recital de la Coral Aiguaneix...

Un acte que va tenir un ampli ressò fou el lliurament dels Micròfons i Auriculars d'Or per Ràdio Sant Joan. Volem fer constar que aquest era un acte DE i PER a la gent de la ràdio. Un reconeixement a la seva tasca i al seu esforç que per primera vegada agrupava les diverses emissores de la comarca. Fou un èxit de participació, tant d'institucions com de públic, a part dels veritables reis de la festa: "la gent de la Ràdio", i especialment els de Ràdio Sant Joan.

Només un punt negre. Contra el desig de l'organització, moltes persones del públic no van poder-se ubicar confortablement. Malauradament es va constatar, una vegada més, que el Centre Sòcio - Cultural, obra fastuosa i poc pràctica, no s'adequa a les veritables necessitats del municipi i no justifica el seu desmesurat cost.

Aquests mesos d'estiu hem tingut les tradicionals festes del barri de La Canya, de Santa Magdalena, del barri dels Torrents i el festival d'estiu Juvinyà 92.

A Begudà cal felicitar la nova comissió de festes per l'encertada organització de la festa de la germanada, amb la seva arrossada, i la festa de Santa Eulàlia. Ambdues molt participades i llúides.

Festes organitzades pels propis veïns amb la col·laboració de l'Ajuntament. El tradicional sopar de l'associació de veïns del barri dels Torrents va haver d'ajornar-se a causa del mal temps i això comportà, potser, una participació molt menys gran del que s'esperava. A part d'això, és grat comprovar com aquesta associació cada vegada és més viva i dinàmica, i el seu esperit de participar en la vida del municipi és encomiable.

Al barri de Santa Magdalena cal remarcar que malgrat la renúncia de l'anterior comissió, hi ha hagut persones que s'han bellugat i han tingut la suficient empena per tirar endavant una festa entranyable que passava per moments difícils. Alguns problemes de coordinació s'han de resoldre per als propers anys, a fi que tot amb criteris assenyats i realistes, siguin com el barri es mereix.

També la festa de La Canya, festa plenament consolidada i que aquest any ha celebrat amb tota brillantor el seu XXV aniversari. Vint - i - cinc anys d'èxit, de bona programació, d'ambient sà, agradable i alegre, que sempre agrada tant a grans com a petits.

Resumint: tres mesos festius molt remarcables.

Des de l'Ajuntament la valoració és positiva. Això no vol dir que no hi hagi aspectes millorables, i que amb l'esforç de tots i amb els intercanvis d'opinions i valoracions que properament es faran amb les diferents comissions no es cerquin solucions perquè cada vegada les nostres festes siguin més acurades i llúides.

No voldríem acabar sense agrair profundament la generosa i desinteressada col·laboració de les diverses entitats, comissions i persones que amb el seu treball, de vegades poc vist però efectiu i ple d'il·lusió, contribueixen que les festes de Sant Joan siguin un èxit. Un èxit de TOTS.

Casal d'Avis

EL NOSTRE CASAL

En el passat número d'El Soroll vaig fer uns comentaris de les diferències entre l'ajut als casals municipals i als de la Generalitat. Això és un fet, una realitat, però també penso que no ens ha pas d'acovardir i s'ha de donar temps al temps; tot costa un esforç, cal treballar per millorar sempre el que tenim entre mans. Cal que tots hi posem el nostre gra de sorra.

M'explico i pregunto: El nostre Casal, els últims anys, amb una mínima ajuda externa ha millorat? Ha guanyat en activitats i en lleure? Orgullosament podem dir: Sí!

Què cal fer més? Sense cap mena de dubte, aquest és el nostre desig i el de les autoritats municipals des del dia en què s'inaugurà el nostre Casal. Però tots hi hem de posar el nostre esforç, la nostra ajuda. No podem fer com el gos del conte que m'explicaven els avis, que sols feia que ajaurés sota la figuera esperant que caigués la figa madura per menjar-se-la, sense cap treball per la seva part.

Això sí que no; crec que hem de fer allò de "A Dios rogando y con el mazo dando".

Repassem el que s'ha fet els últims temps.

S'ha procurat donar millor aspecte al nostre centre, un bon servei de bar, procurar tenir sempre en perfecte estat d'higiene tots els serveis... S'han ampliat totes les activitats, tant de lleure com informatives. Les sortides d'esplai i culturals són més econòmiques i contínues. Gran activitat en els treballs manuals com flors, bijuteria, vestits de paper... els quals han fet participar un grup de pensionistes del nostre Casal en desfilades de vestits de paper en llocs com Mollet del Vallès, Olot, Banyoles, Santa Pau i el nostre mateix poble. Sempre han quedat en un lloc molt alt per la qualitat i el bon gust dels vestits.

ÉS JUST? (II)

Un dia vaig dir, més o menys, que ser vell no era una sort, com algú havia dit; que la sort era arribar-hi. Ara em retracto i repeteixo allò que generalitzar no és correcte, ni just, i resumiré la vida d'una gran velleta el pecat més gran de la qual ha estat tenir el cor massa bo i massa gran, al mateix temps que ha estimat fins a l'infinit. Per a aquesta bondadosa persona, envellir tant ha estat un veritable calvari.

Jo l'he coneguda molt encara que, per viure en diferents llocs, només la puc visitar una o dues vegades a l'any. La història, la verdadera tragèdia viscuda per ella, la començaré uns vint anys enrera. És així:

Vivia juntament amb el seu marit i una filla soltera, soltera degut que quan sols li faltaven uns pocs mesos per casar-se, amb el pis ja parat, morí el promès. Després, passats els anys em deia: "Mira, Joan, els que m'agraden no em diuen res, i els que em diuen no m'agraden". Bé, continuem.

Dintre aquesta família també hi havia un fill casat en un altre lloc, així que la persona que ens ocupa convivia amb dues més, el marit i la filla. Eren, al meu entendre, una família model, units en tot; mai no vaig sentir, entre ells, una paraula més alta o aspra que una altra. I per als forans o coneguts, si per quelcom algú els retreia alguna falta o malifeta, sempre tenien a punt, sobretot la velleta que ens ocupa, una disculpa.

Amb això sembla que pot quedar clara la bondat d'ella. Encara ara no comprèn la maldat, l'enveja... en fi, tots els defectes

Podem preguntar-nos: n'hi ha prou amb el que hem realitzat? Hem arribat al cim de la fita? Pensem-hi fredament i haurem de dir: No! Encara cal fer moltes més activitats, més ajuts als qui en tinguin necessitat, tots aquells qui dissortadament veuen, en solitari, les seves forces i facultats disminuïdes.

Són fites molt difícils d'assolir, molt costoses però assequibles. Si caminem a poc a poc, però seguit i amb energia, molt lluny arribarem.

Sabem que al cim no podem pas arribar-hi. Tot és millorable, sempre hi ha més necessitats, més persones que cal ajudar. Com és podrà fer?

Senzillament, amb l'ajut i la col.laboració de gairebé tothom. Diu l'adagi: Ajuda que seràs ajudat. No cal pas fer el pidolaire, però si els propis interessats no s'animen no podrem arribar al lloc proposat. No al cim, no, però sí començar per quelcom, ampliar els serveis del Casal. Com? Doncs ara i a curt termini fent un menjador per a gent gran.

Aquesta és la idea de les autoritats municipals i nostra. En aquests moments seria molt agradable poder fer allò de què tantes vegades hem parlat: EL CENTRE DE DIA.

El menjador en si és poca cosa, però per quelcom cal començar. Si comencem a caminar ara, segurament un dia arribarem molt lluny; si no ho podem tenir tot per a nosaltres, almenys que un altre dia unes altres persones ja puguin tenir uns serveis que ara no tenim, i que el nostre pas pel Casal hagi servit perquè els avis del demà puguin gaudir d'aquests serveis.

Per acabar podem dir que, dia a dia, el nostre Casal ha crescut, però que si a Déu plau i amb bona voluntat, ha de créixer molt més.

La Junta del Casal d'Avis.
President, Joan Gutsens i Prats

que tant abuden i tant de mal fan a la nostra societat.

Aquell temps, uns vint anys enrera, com ja he dit, eren sens dubte una família feliç. El via crucis de la nostra amigueta començà amb la mort del seu marit, el seu Ramon. Quants farts de plorar, quantes oracions en les llargues nits de soledat per l'etern descans del seu home!

Conformada ja, poc o molt, passava les hores, mentre la filla treballava, fent ganxet; té fetes, al llarg de la seva vida, quantitats immenses de tota mena de peces de ganxet. Les unes per encàrrec, les altres per a regal, i sempre deia el mateix: "Vull que tots els meus estimats tinguin un record meu quan seré morta".

El segon pas del seu via crucis fou la greu infermetat i la mort de la seva filla. Morí encara jove, uns cinquanta anys. Tornar a plorar i vinga ganxet, pregàries de dia i de nit.

Lavors la nostra protagonista ja devia tenir uns vuitanta anys i tot el que feia era per a la seva Paquita. Arreglaren el piset sempre al gust de la filla. La velleta deia: "Mira, nena, ha de ser per a tu, així que al teu gust..." Però no fou possible. El destí o no sé què va fer que el seu trist viure continués en soledat. El fill, una mica eixelebrat, tingué problemes i en lloc d'ajudar-la encara era la mare qui l'havia d'ajudar a ell. Ja sabem què és el que no faria una mare pels fills... De la petita pensió i del raconet que tenia, encara una bona part anava a parar als néts i al fill. Un home amb estudis, intel.ligent, com tants ja voldrien. Però un cap - verd, desgraciadament...

Aquesta bona senyora, sigui pel que sigui, vivia sola en el seu piset, un entresòl d'un barri obrer d'una ciutat, i amb els anys anava perdent la vista, la força per caminar... Amb tot, poquet a poquet, ella tenia la seva feina programada. Un dia treia la pols d'un lloc, l'altre d'un de més enllà... El que no podia fer era fregar, i això li ho feia una veïna per un petit sou. Cada dia ella anava a fer companyia a una amiga que estava pitjor que ella, igualment sola. Quan marxava aprofitava el viatge per emportar-se la bosseta d'escombraries i així li feia dos serveis i encara veia que era útil.

Al llarg de la seva vida n'ha passades de totes, però ella mai no es queixava de res. Ha viscut una cinquantena d'anys amb un sol ronyó i li volien retallar l'altre, però amb tot ha sobrepassat, amb molt, els noranta.

Una de les anècdotes que més vegades explicava era que quan tenia uns vuitanta anys, com que feia molt que estava herniada dels dos costats, i amb la pèrdua de la seva filla, demanà al seu metge que l'operés, però li digué: "Si us plau doctor, procuri que no em torni a despertar...". L'operaren i, renois, encara ha viscut dotze o tretze anys més. Si la coneguéssiu no podríeu comprendre com un ésser tan remenut (no sé si arriba a pesar trenta quilos) pot tenir tanta vitalitat.

Ara, completament cega, sense poder fer ni un pas, però amb el cap clar com moltes persones molt més joves caldria que el tinguessin, amb el fill una mica sonat, renyit gairebé amb tots els seus parents..., ella encara li troba totes les perfeccions. Això sí

que cal dir-ho: de la seva manera també en té cura, més o menys bé.

En fi, per mediació d'una certa persona la pogueren ingressar en una residència per a vellets en estat terminal. Ella, però, és massa valenta, encara no té mal per morir, i aquí és quan pregunto: **ÉS JUST?** L'han tret d'aquesta residència. I repeteixo: és just que una persona que no es pot valdre per si mateixa, en el seu estat no pugui tenir un lloc com aquell on ha passat els últims mesos tan ben atesa, perfectament, amb totes les seves necessitats solucionades? Ella amb poqueta cosa estava contenta i agraiada; ella, tan poc amoïnadora que sols volia o millor dit, vol, una mica de companyia i poder, de tant en tant, explicar tot el seu calvari a algú.

Es just que en una època en què Benestar Social diu que està fent tantes millores, aquesta velleta no pugui tenir un raconet per passar el darrer temps de la seva llarga vida?

Segurament que en aquest món hi ha moltes velletes i vellets amb el mateix problema, i si a hores d'ara encara és així, em pregunto si és just.

AFIRMO QUE ÉS INJUST! I caldria fer menys propaganda i procurar de posar cura per resoldre totes aquestes injustícies i penúries. Almenys tenir un final digne. I si estic equivocant demano perdó. al mateix temps que m'agradaria que em demostrassin que en la nostra terra ja no hi ha aquest greu problema que afecta els nostres vellets. O almenys procurar que ben aviat ja no hi sigui.

Joan Gutsens i Prats

ESPORT I LLEURE

DIADA ESPORTIVA DEL CLUB I III TROFEU MEMORIAL SALVI MASOLIVER

El diumenge dia 30 d'agost es van celebrar la primera Diada Esportiva del Club i el tercer Trofeu Memorial Salvi Masoliver.

El bon temps va contribuir a fer més llúida la festa, que va comptar amb més de dues-centes persones reunides a les taules, on va tenir lloc una arrossada.

La Diada va començar amb una Missa en sufragi dels socis difunts. Tot seguit es va jugar un partit de bàsquet entre els equips Infantils i Alevins, per continuar amb un partit de futbol entre els Alevins i els Benjamins. L'equip Infantil va jugar contra l'At. Olot, i el resultat fou d'1 - 3. Després es va presentar l'equip Cadet, que jugà contra el Camós. El resultat fou de 0 - 7.

Equip Guanyador de futbol

Equip guanyador de bàsquet.

Un cop acabat el partit va començar l'arrossada, que fou presidida per l'equip de govern de l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts amb l'Alcalde, Sr. Xavier Sala, al capdavant, una representació de l'Ajuntament de la Vall de Bianya, i el Sr. Rector de la parròquia. També s'hi van aplegar el centenar de jugadors del Club, juntament amb altres persones fins a completar els més de dos-cents comensals.

Entrega de trofeus

Després es va presentar l'equip de futbol femení, que jugà contra el Porqueres i assolí el resultat de 3 - 2.

Finalment es va disputar el tercer Trofeu Memorial Salvi Masoliver, entre la UE Olot i l'AE La Canya, partit que va servir de presentació de l'equip, i que tingué un resultat final de 0 - 2 favorable a l'Olot.

En resum, una gran diada esportiva amb un notable èxit de participació i un temps esplèndid.

Només ens resta agrair la valuosa col.laboració de les institucions, cases comercials i persones que amb la seva ajuda i suport han fet possible que aquesta Diada s'hagi pogut celebrar amb gran èxit. Gràcies a tots!

TORNA LA LLIGA

Ja la tenim aquí! De nou tornen l'emoció, les travesses, els enfrontaments verbals entre "culés" i "periquitos" amb algun "merengue" barrejat, les jugades polèmiques, les bromes, de vegades pesades, entre els companys de feina, i inclús alguna baralleta amb la parenta per culpa de la TV.

Què hi farem, és la Lliga, aquesta noieta tan preuada per tots que es deixa tocar per dos o tres però que al final només es queda amb un; ja ho veieu: és coqueta i sensual, però honrada.

Gairebé després de dos mesos l'afecionat espera amb il.lusió el començament del futbol, perquè encara que no ho sembli, serveix a molts d'excusa per sortir de casa. D'altres, però, prefereixen la comoditat del silló amb alguna copeta o rosegant alguna fària; d'altres escridassen la seva dona perquè el sopar no és a punt i comença el gran duel... i és clar, dues feines a la vegada costen molt de fer.

Tot això fa que el futbol encara tingui reservat un lloc dintre el context de la societat, a pesar de l'escassa qualitat dels partits o de l'atapeïment d'aquesta temporada, perquè només d'acabar-se la Lliga passada començà l'Eurocopa de Suècia, llavors els Jocs Olímpics, i per acabar-ho d'adobar els torneigs estiuencs dels quals les cadenes de TV fan apostes a veure qui en televisa més.

Això fa que ara ja tothom estigui tip de futbol, els estadis són mig buits i mentrestant aquests "artistes" de la pilota continuen demanant més diners perquè, pobres, tenen molts pocs guanys i el seu treball és "excessiu". Malgrat això, però, amb el començament de les competicions la gent s'oblida que són els

assalariats millor retribuïts de l'Estat, i els van a veure i els aplaudeixen per fer la seva feina, sovint malament, i inclús els animen si fallen un gol "cantat" que hauria pogut ésser el de la victòria del seu equip, però tot això forma part de la grandiositat del que abans s'anomenava esport i ara és negoci polititzat. Què hi farem, és la Lliga!

Joan Guirado

ELS MILLORS JOCS DE LA HISTÒRIA

Aquestes foren les paraules del president del COI, Joan Antoni Samaranch, un cop acabats els Jocs de Barcelona 92.

Jo potser no m'atreuria a tant, perquè normalment quan s'acaben uns Jocs sempre han estat els millors Jocs de la història. Però va quedar bonic, i els catalans podem sentir-nos orgullosos d'haver donat una imatge tal i com correspon a la il.lusió posada de manifest en l'organització.

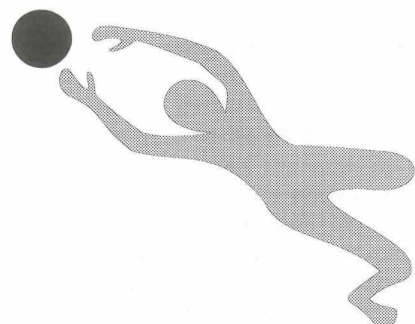
La posada en escena de les cerimònies d'inauguració i clausura fou espectacular, i destacaren per damunt de tot, almenys per a mi, la Fura dels Baus i Els Comediants amb els seus espectacles de llum, color, so i foc. Per descomptat que no vull desmerèixer l'actuació de tots els altres professionals, però torno a repetir que el muntatge dels grups esmentats fou realment espectacular.

La part esportiva? Realment, l'èxit obtingut pels nostres atletes ha estat, si més no, sorpresiu, ja que la gran majoria opinaven que aconseguirien poques medalles i jo era un d'aquests escèptics, però em vaig equivocar i per tant ho reconec. Algunes medalles eren previsible, com les de vela, futbol o ciclisme, però d'altres, com les de lluita, tir amb arc, hoquei herba femení o la dels 1.500, la cursa reina de l'atletisme, han estat realment sorprenents. Amb tot això no vull restar mèrits, al contrari: crec que s'han de valorar encara més ja que han estat guanyades a rivals amb més potencial esportiu i experiència.

Però sempre queda la part negativa, i aquesta ha estat el baix nivell mostrat pels qui "a priori" eren candidats, com per exemple el rem, l'halterofília, l'handbol, l'hoquei sobre rodes i potser la més gran de les decepcions: el bàsquet. Aquestes han estat les grans derrotes.

Per als propers Jocs Espanya tindrà un repte molt difícil: superar o almenys igualar la "collita" d'aquest any, però Atlanta 96 queda encara molt lluny i de moment "que nos quiten lo bailao", que ja vindrà el Tío Paco amb les rebaixes.

Joan Guirado

LA CRÍTICA D'ART

CRÍTICA A ALFONSO LÓPEZ DEL VALLE

Una vegada més arribem a la crítica d'art. Més que una crítica es tracta d'un comentari de l'artista, a partir d'un diàleg amical.

La xerrada fou amb Alfonso López del Valle, un personatge no nat al nostre poble però amb una personalitat molt activa i integrada, col·laborador de la redacció de la nostra revista.

Alfonso ha pintat des de petit, ja sigui tant per unes inquietuds artístiques pròpies com per l'entorn artístic en què vivia. Va seguir uns estudis d'art acadèmics paral·lels als estudis científics universitaris. L'experiència viscuda a través dels anys l'ha fet arribar a una pintura personalitzada.

Parlem de la seva obra actual. Una obra expressiva i personal, amb gran força de color. El color seria potser l'ingredient principal, un color intens, brillant contrastat, que juga amb formes i textures.

Definir la seva tendència és molt qüestionable. Alfonso admira l'art a partir de l'avantguarda perquè s'hi deixen veure unes noves formes d'expressió. Potser per això ell mateix busca quelcom diferent de la realitat que ens envolta, potser per això les seves obres no reflecteixen un paisatge, una figura, un bodegò, sinó unes inquietuds interiors que es tradueixen en una tela a partir d'un treball preparatori.

Si parlem de temàtica, direm que Alfonso no busca temes a l'atzar, sinó que afirma la necessitat d'un treball intel·lectual. I si classifiquéssim la seva obra dintre l'abstracció ens equivocaríem, perquè encara que siguin obres amb gran força de color, més que dibuix sempre tenen un referent figuratiu.

Acabem aquest comentari desitjant triomfs i èxit al nostre artista, que continua buscant nous camins, noves maneres d'expressar-se amb pintura.

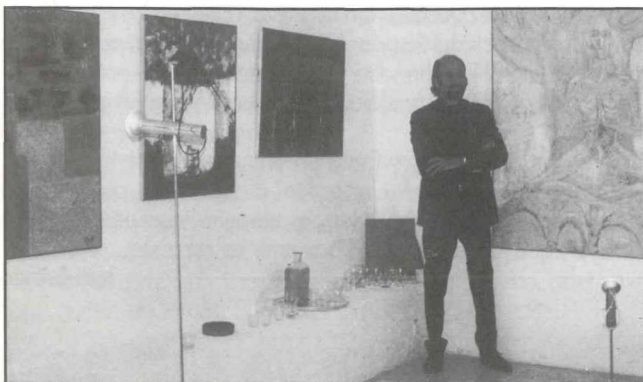
Alfonso neix a Leon, on cursa els primers estudis artístic - científics, que va alternant amb el pas dels anys.

Exposicions al Marroc, Leon, Barcelona, EE. UU., Sitges, Hamburg.

Va pertànyer al Cercle Maillol de Barcelona, Biennal de Saragossa, i ha participat en diverses col·lectives a Espanya i l'estranger.

Guanyador de premis artístics a Barcelona.

Nuri Gussinyer

Alfonso López del Valle

La pintura del zero als ismes (VII) DADAISME

Cap a l'any 1915 va néixer quasi simultàniament a Zuric i Nova York un moviment intel·lectual de tendència subversiva format per uns quants ex-combatents de la primera guerra mundial, amargats i desesperats per la inutilitat de la lluita.

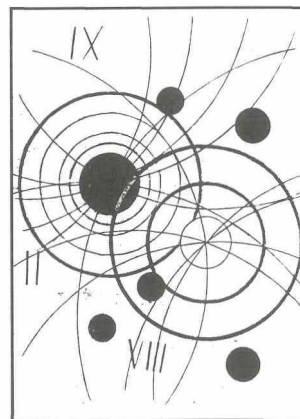
Aquest moviment va ésser batejat amb la paraula DADA. "Dada" és una paraula sense sentit que seleccionen a l'atzar en un diccionari francès. Aquest moviment pretén especulativament

destruir l'art, la literatura, la religió, la política, la moral i tot el que fos o representés la tradició; lluita contra tota estètica voluntària i no accepta més que les obres sorgides de l'espontaneïtat creadora o, segons la fórmula d'Arp, "donades per les lleis de l'atzar". Se situen d'esquena a la lògica i pretenen reemplaçar-la per l'irracional i intuïtiu.

El grup Dada de Suïssa el formen els pintors Ball, Teara i Arp.

El començament de l'aventura Dada, i abans que tingui un nom, s'ha de buscar a Nova York amb l'arribada el 1915 dels pintors francesos Marcel Duchamp i Francis Picabia. Aquests ja havien provocat l'escàndol a l'Armory Show el 1913 amb teles representatives de les tendències més audaces. Els seus col·legues americans es mouen en cenacles d'avantguarda animats principalment per Alfred Stiglitz, fotògraf, director de galeries i fundador de l'Armory Show i W. C. No obstant això, encara que precedits per l'experiència de Duchamp i Picabia a Nova York el moviment neix a Zuric el 1916 en un cafè bohemi, creat per un grup de refugiats de guerra.

En la fundació del dadaisme intervenen el desencís artístic, la decepció davant la situació mundial i el desig de portar la destrucció bèl·lica al terreny de la cultura, amb la intenció declarada de destruir i escandalitzar. Els dadaïstes van donar origen a un art de vegades divertit i en ocasions purificador. Amb el desencany de la guerra, que havia trastocat tants ideals de la civilització, alguns dels millors pintors es van deixar portar per l'isme durant més o menys temps. Entre aquests pintors hi havia Kandinsky, Picasso, Klee i Grots.

Picabia.-
Astrolabi.

Va ésser exposat a
les Galeries
Dalmau, de
Barcelona, el 1922

A Berlín el Dada va tenir la seva representació en Hulsensbesk. Formen part d'aquest moviment els poetes Raoul Hausmann i Franz Jung. El Dadaisme en un principi va ésser purament literari, i posteriorment adquirí un aire polític. La figura més important

d'aquest grup fou el dibuixant i pintor Georg Grots, que va fer una crítica virulenta de la burgesia i l'exèrcit alemany mitjançant les seves caricatures.

A Colònia el Dada va néixer de l'amistat dels seus dos artistes plàstics més representatius, Hans Arp i Max Ernst. D'aquí neixen els enginyosos collages d'Ernst i les configuracions lleugeres d'Arp. El 1920, Dada organitza la seva apoteosi mitjançant una exposició sorollosa i escandalosa a la cerveseria de Winter, que amotina el públic i provoca la intervenció de la policia.

A Hannover el Dada es limita a l'activitat de Kurt Schwitters, que abandona la pintura figurativa per elaborar la seva tècnica original mitjançant combinacions d'alta qualitat aconseguides amb materials de rebuig. Aquest artista continua una carrera independent, que desemboca en el moviment individual que ell va definir com a Merz.

A París, immediatament després de la guerra els pintors van realitzar obres algunes de les quals ratllaven el grotesc, usant collages amb els quals s'aconseguien inexplicables peces a què

s'afegien tota mena d'objectes i deixalles: Botons, cordes, peces de rellotgeria, instantànies fotogràfiques, etc. El 1922 aquest moviment desapareix; el moment final té lloc a París durant el "Congrés de París", organitzat per Breton el 1922, i s'enfonsa sota l'empenta del Surrealisme naixent. No pot dir-se que

Lletres

AMAR LA LENGUA CASTELLANA

Os sorprenderá tal vez leer este escrito en castellano, y admito que me siento algo incómoda sabiendo que me dirijo a un público mayoritariamente catalán. Pero mi mensaje no tendría sentido de otra forma.

No puedo evitarlo: me gusta escribir en castellano. Tal vez porque es mi lengua materna y la lengua de los que habitaron la tierra que me vió nacer.

Tal vez porque es tan rica, tan contundente... ¡Adoro esta lengua!

Adoro su armonía, su sonido, y admiro a los ilustres escritores que han sabido honrarla y se han hecho merecedores de utilizarla, por haber sabido extraer el jugo de su riqueza y haber impregnado con él nuestros corazones.

Querría, en este rincón de nuestra revista, expresar el amor que siento por esta lengua, y rendirle un sincero y sencillo homenaje desde estas tierras catalanas: tierra de exilio para muchos, que a pesar de ser amada y respetada no empaña el recuerdo que tenemos de nuestra tierra de origen, y en cambio nos hiera contemplar impotentes el desprecio de que es objeto nuestra lengua, patrimonio cultural que, inocente, se tambalea entre dos aguas contaminadas por intereses políticos.

El castellano aparece como una amenaza para la conservación del catalán: Dos lingüistas no le dieron a éste más de 50 años de vida.

Para muchos creer esto sería como eludir la existencia de Dios: una carga insoportable.

Creo que no hay crimen cultural más atroz que permitir que una lengua perezca.

Admiro, pues, y comprendo la actitud de todos los que a lo largo de la historia han luchado por salvaguardar ese tesoro que os pertenece a todos los catalanes por derecho propio: vuestra lengua, que ha sido siempre, pese a todas las dificultades, vuestra forma de expresaros.

La Humanidad entera debería, pues, luchar y concienciarse de la importancia innegable de este signo de cultura que es la lengua, y no implicarlo en cuestiones políticas. Considero que el derecho a hablar un idioma cualquiera es un derecho humano, y al igual que el color de la piel o el origen social, tampoco la lengua debería ser un signo diferenciador que se midiera por una escala de valores, sino un signo identificador que nos inspirara respeto y fraternidad hacia aquél que habla distintamente, pero que al fin y al cabo siente como sentimos nosotros.

Me aterra observar cómo la balanza del mundo se inclina cada vez más hacia el lado donde las cosas se miden por su valor económico.

Me gustaría que desde estas líneas, las palabras expresadas en lengua castellana os hubieran llenado lo suficiente como para olvidaros de viejos rencores que son agua pasada, y de estúpidos prejuicios que no nos dejan disfrutar de los placeres más sencillos de la vida y que otorga el ver las cosas al desnudo, en su belleza natural, despojadas de falsos y absurdos vestidos.

S. G. C.

desapareixen sense deixar cap empremta, ja que la seva experiència ha estat aprofitada fins els nostres dies en què grans pintors actuals aprofiten materials inservibles per realitzar obres més o menys afortunades, tant en pintura com en escultura.

Alfons López del Valle

QUÈ ÉS I PER A QUÈ SERVEIX LA XARXA DE BIBLIOTEQUES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

La Xarxa és una unitat de servei que agrupa totes les biblioteques dependents del Departament de Cultura. A través de la Xarxa, el Departament de Cultura estableix les directrius tècniques generals pel que fa a política d'adquisicions, organització i coordinació de les biblioteques, catalogació dels fons a través de la Central de Catalogació, tractament de fons antics i col·lecció local, i qualsevol altre aspecte tècnic relacionat amb la prestació del servei bibliotecari.

Els objectius que es persegueixen amb aquesta Xarxa són els següents: aconseguir que totes les comarques tinguin una biblioteca comarcal, que totes les localitats de més de 5.000 habitants tinguin biblioteques integrades, i que totes les ciutats de més de 30.000 habitants comptin amb xarxes urbanes descentralitzades. També es preveu que les poblacions més petites vegin satisfetes les seves necessitats amb bibliobusos i biblioteques itinerants de préstec (BIP).

La xarxa és organitzada a partir de les centrals de biblioteques, que depenen directament del Servei de Biblioteques i s'encarreguen, en les respectives demarcacions, de coordinar i prestar serveis bibliotecaris a les biblioteques de la Xarxa, a més d'organitzar el subministrament de llibres. Hi ha cinc centrals: les de Barcelona, Girona, Tarragona, Lleida i Tortosa.

El nombre de biblioteques de la Xarxa de la Generalitat de Catalunya s'ha gairebé duplicat els darrers deu anys, passant de 68 biblioteques l'any 1981 a les 132 existents el 1991.

El desembre de 1991, el Govern de la Generalitat va aprovar el Projecte de Llei del Sistema Bibliotecari de Catalunya, que preveu la unificació en un sol sistema de Lectura Pública de les Xarxes de Biblioteques dependents de les diferents Administracions, i obre la possibilitat que s'integrin també en aquest Sistema Únic les xarxes de biblioteques privades. D'acord amb aquesta nova llei, els municipis i les comarques tindran les competències de gestió del Sistema de Lectura Pública.

Guia de novetats de novel·les arribades a la Biblioteca

Montserrat Roig. Digues que m'estimes encara que sigui mentida.
Nathalie More. Cartes incestuoses.
Jane Austen. L'abadia de Nothanger.
Thom Sharpe. Una princeseta amb problemes.
Tahar Ben Jelloun. Amb la mirada baixa.
Anthony Burgess. És que toquen el piano.
Patricia Highsmith. Carol.
Brian Garfield. Sentència de mort.
Jim Thompson. Els tramposos.
Montserrat Beltran. D'ofici perdiguer.
Douglas Hill. El caçador.

Teresa Lario i Domènech

COL.LABORACIONS I OPINIONS

CULTURA SUPERIOR

Els arbres del camí que conduïa a "La Sebastiana" han estat talats. El fet ha produït desolació i consternació. Aquells gegants que des de tants anys ençà guardaven el camí ara reposen exterminats damunt el camp. La impressió que causen, deseparats, sense vida, erts, descoratja tothom qui els veu, tothom qui s'havia passejat sota les seves branques, sota les seves ombres, qui els havia vist ufans de primavera, d'estiu i de tardor. Ara, en canvi, la buidor és imperant, allí només hi resta un desert.

Quan tornant de França, on havia pogut gaudir de paratges naturals insòlits, d'arbres i jardins dretívols i d'una verdor radiant i exquisida, he pogut constatar la barbàrie, he pensat decididament en els nostres veïns atents, servicials, eficaços i amables del Nord. No, no, ben segur, ells no serien capaços de fer aquestes bestieses. Ells tenen un país net i equilibrat, un sentit de la conservació i una mesura de les coses que aquí no tenim, i que fa que per això se'ls

admiri des de les nostres terres. La batuda és inexplicable, despiedada i cruel. La desfeta, una insensata anihilació. Tant si l'executor ha estat l'Ajuntament com el propietari, hi havia altres solucions més dignes, més raonables, més intel·ligents. Qui ho ha fet, ha donat a conèixer el seu poc sentit ètic, la seva poca respectabilitat i la seva falta de professionalitat.

No, així no podem proclamar "Catalunya, endavant", sinó "Catalunya elefant". Si us plau, siguem més conscients del que fem: en un dia hem executat uns arbres llegendaris que tenien tantes desenes d'anys...

L'error és greu i tots, a hores d'ara, l'estem pagant. L'estem pagant amb un buit irreparable.

Per això diem que aquestes animalades són pròpies de gent que no estan a l'altura de les circumstàncies i, en canvi, sí que podem exaltar un altre tipus de gent amb una altra mentalitat i prepotència: "França, França, cultura superior".

Si us plau, una mica més de consideració.

Josep Masllorens

NO A LA ROSA SERRA O L'ESCULTURA SENSE CAPS

La Rosa Serra és una escultora olotina de mitjana edat. Olot, terra d'artistes, no només ho és de pintors, sinó també d'escultors. Josep Clarà, Miquel Blay, Lluís Curós, Martí Casadevall, en són una bella mostra. Així doncs, la Rosa segueix la tradició i és una escultora d'actualitat perquè moltes de les seves obres, que representen figures humanes, es troben ubicades en diversos llocs de la ciutat; en realitat la seva obra es troba dispersa arreu de les comarques gironines. Enhorabona, Rosa! No obstant això, malgrat haver tingut per mestre l'eminent nonagenari Lluís Curós, que sempre es va caracteritzar per una obra de realisme figuratiu -fixem-nos en "La Maternitat" de davant l'Hotel Montsacopa, estàtua feta de pedra artificial, o en el "Cap de Fleming", obra de bronze de davant de l'antic hospital-, la Rosa projecta sobre el conjunt del cos humà unes transfiguracions i unes deformacions peculiars que a voltes culminen en l'amputació de membres i en la decapitació de caps. La Rosa, així, transforma els volums a la seva voluntat ampliant i reduint, i recrea els seus propis "fantasmes" marcant el seu propi estil.

No a la Rosa Serra. Si bé li envegem l'èxit recent que tenen les seves creacions simultànies arreu -sembla que no hi hagi cap més artista a la comarca- ja era hora que algú es pronunciés i s'atrevis a fer una crítica contundent i tenaç per deturar, a hores d'ara, la seva ascendent trajectòria. Alto!

Els meus atacs se centraran sobretot, i directament, en aquella obra més recent i més emblemàtica que més l'hauria poguda projectar nacionalment i internacionalment de forma definitiva: "La figura amputada, sense cap, que va ser feta per celebrar el desembarcament de la Flama Olímpica a Sant Martí d'Empúries i que presideix ara la blava badia". En realitat no presideix res, la figura no acaba de ser figura; l'obra, estèticament parlant, és un fracàs. No té ni cap ni peus. És una llàstima perquè per presidir el que va presidir no ens mereixem un bronze tan mal fet, tan mal dissenyat i amb tan poca gràcia. Aquí la Rosa ens ha burlat. En comptes de mostrar-nos un jove atleta viril i contumaç, hàbil i

audaç, que irradia força i majestat, o bé una bella figura femenina de contorns clàssics i mirada suau, amb la seva esplendor i amb la màxima eficàcia, l'artista s'ha decantat per un bust de bronze deforme, migrat, mutilat i inconsistent. Ni les mides no són les adequades -l'obra és massa petita-, ni les formes no són les adients.

La Rosa Serra, amb aquesta obra que albira -no albira res- la mar des d'un promontori de L'Escala, ens ha defraudat i ens ha defraudat.

No a la Rosa Serra. No ens mereixem un nyap, sinó més aviat un fornit atleta. Per aital motiu demano a l'Alcalde de la vila que, per raons de caràcter estètic, enretiri aquest desafortunat projecte i el substitueixi per un altre de més bella forma i que s'adigui amb l'entorn, amb el conjunt del paisatge. Caldria, de segur, un altre intent, una altra possibilitat.

Altrament, santjoanencs, hem de saber que la Rosa Serra és precisament l'autora de l'obra al·legòrica a la família que es troba situada davant de l'edifici de l'Ajuntament i que va ésser realitzada a instàncies de l'antic Alcalde, Irvin Sala. Tota una meravella.

Amb tot, brindo per ella.

Josep Masllorens

Reportatge

SI LES BARDISSES PARLESSIN... O... EL NYIGO - NYIGO DELS AMORTIDORS...

Ah, sí! Quantes coses ens podrien explicar..., quantes persones i "històries" corren per la saba de les plantes de les rodalies de les nostres contrades...

I és que, senyors, en un any olímpic com és aquest seria trist no fixar-se en l'olimpiada quotidiana i nocturna.

Per a la persona que no té parella habitual la cosa és més complicada, encara que això no vol dir que sigui menys emocionant. Tot rau en la destresa de cadascú per, com es diu vulgarment, "menjar-se un roscó". Després de moments de tensió i de tractar l'assumpte amb molta mà esquerra, arriba el moment de posar fil a l'agulla.

-Ei! Estudies o treballes...?

Ja hem caigut en el tòpic! I si realment fa disseny?...

Aquí entra la categoria que cadascú pretén tenir.

-Jo, saps?, tinc un GTI 16 v. El vols provar? (estil directe del pijó que necessita dels seus valors materials per sortir-se'n).

O pel seu cas el típic romàntic ecologista que pregunta si l'interlocutor / a coneix la *Polygala Vairedae* (espècie vegetal protegida). Pel cas, si no la coneix es pot buscar la manera de trobar-ne una mostra i examinar-la atentament i durant hores asseguts al seu costat, sota la lluna.

Al cap i a la fi la finalitat de totes aquestes divagacions i estils només és primordialment una: "El rostoll". I per a aquesta finalitat, la nostra comarca és privilegiada. A la

capital es coneixen de sobres els llocs tradicionals: el Triai, el prat de la mandra, la Moixina, els aparcaments de vora riu, el camp de futbol, els polígons industrials...

Però en aquest sentit, hi ha persones que hi posen una mica més d'originalitat i agafen la carretera vella que mena a La Canya. Allà hi trobem tot tipus de ramificacions. Trencants, racons i un seguit de marcs idonis per a la finalitat a què s'han destinat. De totes maneres, si aquests llocs són ocupats, encara n'hi ha d'altres que serveixen per a complir l'expedient excel·lentment. En sortint de la carretera vella es poden trobar altres paratges importants en aquest sentit. Els prats de Can Xerbanda reuneixen tots els requisits per passar una bona estona. Hi ha la font de Can Xerbanda, Colom, la Sebastiana, l'A-17, els col·legis, Cal Sordet... Llocs per donar i vendre. Marcs idonis per gaudir de bona companyia, i llocs fixos per a parelles abonades a certs indrets.

Ja ho veieu, n'hi ha per a tothom. El cas és saber aprofitar el moment i gaudir plenament de totes les possibilitats que ens ofereix la nostra geografia.

Indrets que tenen mercat per a les empreses de preservatius que encara no han fet cap projecte d'ubicar-hi màquines amb el producte que ofereixen. Llocs que s'han de protegir i conservar, però el més important és que no siguin les administracions que hi vegin possibilitats econòmiques i no hi posin parquímetres. Quina incomoditat haver de canviar el tiquet a mig fer!

La redacció

Reportatge

D'AQUEST INTRÈPID ESTIU

Els estius són cada cop més curts, com ja deuen haver notat. Altra vegada s'han acabat les activitats d'estiu; aquest any, però, el Casal es va cloure amb un sopar a l'aire lliure i una gran projecció de diapositives on tots vam quedar ben retratats.

La mainada de Sant Joan que ha participat en les diverses activitats d'estiu, ha pogut viure uns dies plens de tota mena de vivències; des d'infinites trajectes amb *tren pinxo* pels carrers del poble, fins a caminar, tremolosament, per una corda fluixa. Passant per altres aventures com: dormir en unes estances del Castell de Bellesguard, viatjar per diferents països gràcies a un passaport màgic, enfilarse per uns penya-segats, endinsar-se al fons marí del mar d'Empúries i el de la nostra piscina, donar alberg als pobres ocellets, aprendre a fer pa amb els simpàtics flequers de la

comarca, conèixer un altre poble: Les Preses (a través de ginkames entretingudes), aprendre a tenir cura d'animals domèstics, preparar exquisides coques, realitzar llargues i caloroses passejades amb bicicleta, dissenyar la pròpia moda 92 de samarretes, prendre esgarrifosos banys d'aigua freda al riu, acampar a l'aire lliure, beure estranyes pocions, sobresaltar-se amb la visió d'estrany personatges, poder parlar davant d'un micro, fer-se un amic ben simpàtic (el mag)...

Però tot aquest extracte que us he mostrat, del que ha estat aquest darrer estiu, ha arribat a bon port gràcies als vertaders protagonistes de qualsevol aventura: els nens i nenes del poble.

Des d'aquí us enviem un amistós agraïment per totes aquestes aventures de les quals també hem estat actors i actrius secundaris. *Gràcies, i fins aviat!*

Grup La Maranya

CALAIX DE SASTRE

Es ven ordinador compatible en bon estat, 65.000 ptes.
Tel. 29 00 90.

Es ven bicicleta de mainada en molt bon estat. Raó: tel.
29 04 82. De 8 a 9 del vespre.

Es donen classes d'anglès a tots els nivells, durant els
divendres i dissabtes a partir del més d'octubre.
Tel. 29 00 73 (NURI).

Es ven ordinador compatible semi nou.
Raó: tel. 29 07 39.

PREGÓ

**Festa Major de Sant Joan les Fonts
PREGÓ llegit el dia 23 de juny de 1992.
Saló de Sessions de l'Ajuntament.
Pere Masmitjà.**

"Res del que passa a Sant Joan jutjo aliè a mi". Aquesta frase és una paròdia de la frase, famosa, que en el seu dia va pronunciar Ortega i Gasset que a la vegada parodiava el clàssic Terenci.

Goethe deia que: "Cada home té una missió de veritat. On és la meua pupil·la no n'hi ha una altra; el que de la realitat veu la meua pupil·la, no ho veu un altre. Som insubstituïbles, som necessaris. Només entre tots els homes es pot arribar a viure la qüestió humana."

En la teoria del perspectivisme Ortega i Gasset afirmava que: "el punt de vista individual és l'únic punt de vista des del qual es pot mirar el món en la seva veritat".

El pregó és enfocat com la lectura d'una prosa narrativa, inèdita, que ha estat separada del seu context general. Només n'he agafat alguns fragments, aleatòriament, amb intencionalitat.

1956 és el títol, de referència, d'una narració llarga que fa temps que estic escrivint, esparracant, esmenant i reescrivint capítols, segons les memòries i les vivències m'ho deixen veure. La quantitat de planes que sortiran i la sensació que em deixo detalls, anècdotes, experiències, transmissions orals o testimonis presencials de distints moments, actituds i períodes, fan que l'obra pugui tenir una certa semblança, confeccional solament, amb "Dublinesos" de Joyce.

La setmana passada, al Paranimf de la Universitat de Barcelona, els escriptors Octavio Paz, Adolfo Bioy Casares i Alvaro Mutis, parlaven del tema "Les ciutats i la literatura". Octavio Paz va parlar de Baudelaire i París, i sobre la visió literària de Londres segons C. Dickens, i del Madrid de Pérez Galdós; Alvaro Mutis va parlar de Valparaíso i d'Amberes, i Bioy Casares va parlar de Lisboa i Buenos Aires. La conclusió més important a què van arribar tots plegats és que o bé estimen la ciutat o bé que aquesta no existeix. Quan parlo de ciutat no faig distinció entre un poble com el nostre i una ciutat com Buenos Aires, perquè considero que la finalitat última són les persones i que tots som ciutadans que hem d'estimar la nostra ciutat o el nostre poble.

Goethe deia que quan ell tenia 18 anys, Alemanya també tenia la mateixa edat que ell. Metafòricament s'entén que Sant Joan va començar a existir quan la indústria va néixer. Quan la indústria santjoanenca tenia 20 anys, Sant Joan tenia 20 anys.

En Peric era nascut al barri de Rossinyol, a un quilòmetre de distància del nucli principal de la població. Barriada industrial que havia nascut a la vora del riu. Barri edificat a la cinglera basàltica, escapiat i fosc, dedicat a la cultura de l'aigua i al conreu de la força hidràulica. Estratègia industrial.

A mi m'agrada la gent de La Canya.

A mi m'agraden els del Rossinyol.

Els que s'aixequen a la matinada.

Els que s'aixequen quan l'olla ja bull.

La indústria primera era freda, fosca i perillosa, era enclaustrada i pudenta. La primera servitud dels bordegrassos solia ser fer de bouers.

En Peric cada dia trescava del Rossinyol a la Turbina (mas la Turbina) de bac a bac de riu Fluvià a la riera de Riudaura per guardar els bous i alguna vaca. Per l'edat que deuria tenir quan

talaiava els bous i que ell mai no va precisar, el més probable fóra que els bous el talaiessin a ell. Bous experimentats a talaiar vailets. Els masovers de la Turbina, que feien alhora de turbinaires, sabien que per aquesta feina fent-li la vida ja complien.

En Peric pujava alt, sec, escardalenc i eixarreït. El seu cap era tot orelles. Anava totalment indocumentat, desescolaritzat, analfabet i laic.

Com a bon bouer va aprendre primer a renegar que a parlar. Feia flabiols amb les canyes més primes de canyisser del rec Colom i la música era copiada dels ocells cantors.

Feia rotar, xiular, merlejar i arrencava veritables passades simfòniques sense saber que allò eren notes i tonades, petites simfonies. Coneixia perfectament bé el renegar del gaig i el blat segat de la guatlla, el cant del picot, del merlot i de la perdiu, les xerrades inconcluses dels pardals i dels gafarrons, i la filharmonia de les cardines, passarells o pinsans, la retòrica dels verdums, l'estrèpit dels bitxacs, el piular de les cuetes i els xisclets de les orenetes.

Sabia mocar-se sense mocador, pentinar-se sense pinta, i amb un espigot o una fulla de col s'eixugava el cul. El sabó era el de gitana, que es feia a la vora del riu o de la riera; no tenia mitjons cada dia i duia palla, que manllevava a un bou jove i manyac; duia gorra i faixa; entre la gorra i els cabells hi duia els polls, i entre les calces de vellut i la pell hi duia cabres...

El relat d'aquest personatge continua fins a la seva mort, la dècada dels setanta. L'he tret avui perquè primerament em feia gràcia parlar del meu avi Peric (en Peric de Can Balleu), i perquè tota la seva vida va transcórrer íntegrament a Sant Joan, i facilitava la seva sociologia narrativa.

Els ciutadans fan les ciutats. O estimem el nostre poble, o aquest poble no existeix. Primerament era Begudà qui donava nom al municipi, la preponderància agrícola sobre unes terres que no havien conegut encara el procés industrial i tenien el sabor medieval que Caula explica tan bé.

Francesc Caula és un altre dels més de dos-cents personatges que surten a la narració. Érem gairebé veïns i jo, de gran, volia ser com ell sense saber ben bé què era ell exactament. Sentir-ne a parlar com un home capaç d'escriure llibres d'història i respectat. Més endavant, testimonis que el van tractar amb cordialitat m'explicaren que el que més li agradava menjar eren fesols amb botifarra fregits amb una rosta de cansalada virada. També en això el volia imitar. El dia que rebé l'homenatge del poble jo aguantava el salpasse. De la resta, qui més qui menys n'ha sentit a parlar. Té un carrer dedicat, una plaça, una biblioteca pública, i la publicació de tota la seva obra.

El rector de Begudà, mossèn Enric Conill, va escriure un llibret titulat "La ermita de San Cosme, novena y notas históricas", del qual es feren dues edicions. La part més significativa de l'obra de mossèn Conill és la novena titulada "Para alcanzar la protección de los gloriosos mártires San Cosme y San Damián". El dia tercer de la novena fa unes consideracions sobre "el vicio de la lujuria" i diu: "Es este vicio un deseo desordenado de deleites carnales. La lujuria puede ser de pensamiento, palabra y obra. Son causa de lujuria principalmente los espectáculos escandalosos, las malas compañías y las modas inmodestas. El pecado de la lujuria es la condenación de muchas almas y, además, ofusca el entendimiento, endurece el corazón, debilita las fuerzas, causa enfermedades y muchas veces la MUERTE."

Mossèn Conill s'havia especialitzat en Sant Cosme i Sant Damià, i en Sant Grau, i en "diversos Santos llamados Gerardo",

i afegia en un altre capítol que "a todos los Santos citados les sienta bien el patrocinio del ganado bovino".

Un any, pel salpàs i per les circumstàncies que fossin, mossèn Enric Conill va beneir una llunyana masia des de la plaça de l'església dient que les benediccions travessaven muntanyes (que les seves benediccions travessarien les muntanyes). En senyal d'agraïment el pagès feia a mans una dotzena d'ous al rector. Assabentat el pagès que la benedicció li havia estat enviada a través de les muntanyes, el primer dia que trobà mossèn Enric li preguntà si havia rebut la dotzena d'ous que li havia enviat amb el mateix sistema.

Mossèn Enric és un anecdotari continuat. Fou un dels darrers Tronxos que explica mossèn Ballarín.

De Begudà passem de bell nou al nucli de Sant Joan. Jo recordo perfectament, com si la tinguéssim aquí assegurada, la Mercè de Cal Rei. Les vegades que vaig pensar en ella quan estudiava psicologia! Era potser la psicòloga més important del poble. A mi m'ensenyà a jugar al truc i a col·locar les fitxes d'escacs.

Una persona que mai no deia res era en Pere de la Pipa, tan ben immortalitzat per en Joan Granados en els seus dibuixos. Quan passo el pont de l'església encara sembla que el veig en aquell darrer refugi que fou per a ell el quarter vell (de la Guàrdia Civil).

Una frase que li vaig sentir una vegada i que per a sempre més m'ha quedat, que deia en un to amenaçador: "¡Con la carretilla quiero veros!", i amb accent andalús. Qui la pronunciava era el Sr. Olmos, mestre nacional de la Escuela Nacional Graduada Mixta de Sant Joan les Fonts. La missa d'onze no començava mai fins que el Sr. Olmos no tenia el seu missal blau. Era tot un ritual. La seva senyora també surt al llibre, però ocupa un paper secundari atès que les nenes eren una qüestió molt llunyana.

Les tardes dominicals al Cinema Iris, les ampolles de gasosa a la mitja part a Can Nito i la pela que donàvem per sotamà a en Joselito, tan bon home, que no ens parlava mai, sinó que murmurava.

L'escola, aquí, aquí!, les estufes de pinyons, els primers divendres de mes, els enterraments a peu, el cafè de Cal Rei, a Can Nito, a Can Cassica, les fàbriques de paper (Can Vila, Moli Fondo, més tard l'Obra, Can Sala), les filatures a Can Bo, a Can Martí, a la Sebastiana, la Sebastianeta, Can Barús. Les cases de pagès, Mas Sa Font, habitat, Castellar de la Muntanya habitat a la Turbina, a Can Barrabam, a Colom, a Domènech, a Can Xerbanda, La Cau, Can Barranc, Les Coromines, La Canova, Molera.

Tampoc no em puc estar en un altre lloc de tractar les impressions individuals a resultes de veure els embarrats i les selfactines com trotaven, les moles de Can Lix o les de Can Sala,

que encara van, i el matxo d'en Juvinyà quan travessava la carretera amb una parsimònia tan increïble que avui dia hauria de canviar de matxo cada vegada que passés un cotxe.

Quan passo el pont medieval, el pont de l'església, i sobretot quan el faig en els dos sentits, en poca estona. Quan sóc a l'extrem més proper al poble, penso en les aromes de les dues fleques que, situades una a cada banda del pont, feien que l'entrada des del pont fos olorosa, agradablement olorosa.

Si no feia vent, les olors del pa de Can Timonet es barrejaven amb les de Can Camps. D'altres dies només venia la flaire de pa acabat de fer d'una de les dues fleques. Educant el meu nas i exercitant la memòria olfactiva havia arribat a endevinar, només per l'olor, de quin forn venien les aromes. Una veritable subtilesa de la pituitària.

Les restes de la fàbrica de les pells del Sr. Vila mai no m'aclearien l'entrellat de com es fabricaven els barrets de capellà amb pells de conill. Jo era petit, i no hi veia la similitud, i per tant no ho entenien. Quan ho vaig poder entendre els capellans ja no duïen barret.

Els qui sí que duïen barret, del meu record, eren veïns meus; eren el Sr. Caula, el Sr. Miquel Torras i el Sr. Sala de la fàbrica de cartró. Mossèn Josep Bertran feia molt de temps que l'havia desat al rebost dels records, i usava solament bonet per als enterraments.

De La Canya vull destacar, encara que només sigui a títol de menció, dos personatges l'obra escrita d'un dels quals ha transcendit i té una importància sociològica important perquè és el primer document escrit sobre La Canya. Es tracta de l'obra del Sr. Mut i Remolà, en dos volums, publicats a Olot no fa gaire. L'altre fou el Sr. Sever Parramon, metge oftalmòleg que va escriure la primera gramàtica en sistema Braille en català i fou director de l'Hospital de la Creu Roja de Barcelona. Morí exiliat a París.

"Les gabelles de fajol" d'en Lluís Torras i Nató, i "La masia catalana", la seva obra manuscrita que caldria recuperar com a patrimoni de tots els santjoanencs, sobretot aquella obra en què ell és, com van ser-ho Goethe, Werther... recopilació de l'obra dispersa...

La desaparició de la farinera, el primer carro d'escombraries d'en Cosme, les ràdios d'en Norat, el primer televisor, la Santa Missió...

La nostàlgia no treu l'alegria de la festa que comença. De tant en tant cal que recapacitem i mirem enrera per poder continuar endavant.

Aquesta literatura referent al nostre poble o a la nostra petita ciutat quedarà, si més no, com un record apassionadament viscut que serveixi per recapacitar, per tercera vegada i última, que som els ciutadans els qui fem les ciutats, o bé estimem el nostre poble, o aquest poble no existeix.

ESCOLA MUNICIPAL DE BELLES ARTS DE SANT JOAN LES FONTS - CURS 92 / 93

Mòdul I: Plàstica I / Plàstica II / Plàstica III / Plàstica IV

Programat per a alumnes de 7 fins a 13 anys, dividit en quatre mòduls diferenciats, bàsicament, per edats, maduresa manual i maduresa intel·lectual, tres conceptes que situen l'alumne en el mòdul més adient a les seves característiques.

La finalitat del Taller de Plàstica és donar les eines i l'ajut necessaris per desenvolupar en el nen la necessitat d'expressar-se i potenciar l'aprenentatge i l'observació del món exterior per, després, aconseguir una aportació tant mental com sensorial en l'execució dels treballs realitzats.

En els dos primers mòduls es potencia bàsicament el coneixement d'eines i materials i la seva correcta manipulació, canalitzats envers la lliure expressió de l'infant. En els dos darrers mòduls es dona un coneixement més ampli d'altres materials i tècniques més complexes, i es comença a donar molta més importància a la realització final del treball de l'alumne, sense deixar de costat la potenciació de la lliure expressió i experimentació.

Mòdul II: Dibuix / Color / Modelat / Fotografia / Perspectiva

Programat per a alumnes a partir d'aproximadament 13 anys (sempre que la seva maduresa intel·lectual i manual ho permeti), dividit en tres mòduls: dibuix i color I i II, i modelat.

El mòdul és destinat bàsicament a joves, i treballa en l'aprofundiment de la tècnica del dibuix i el color. El mòdul II és una aula comuna per a adults i joves, amb les mateixes característiques del DCI però molt més ambiciosa en els objectius finals. Disposa periòdicament de model natural per treballar la figura humana.

El mòdul de modelat i fotografia és destinat a joves i adults, i treballa en l'aprofundiment del coneixement d'aquestes tècniques.

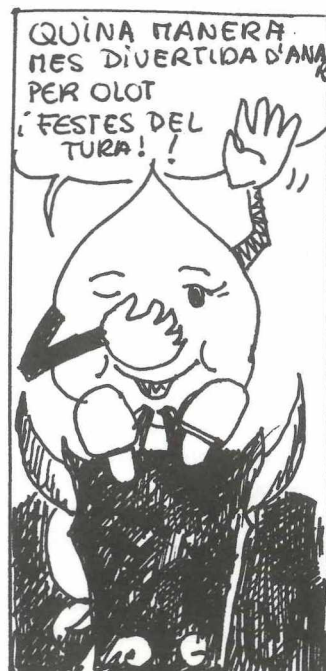
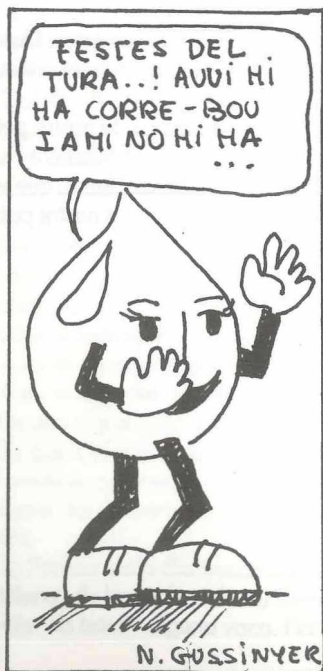
El mòdul de Perspectiva Artística i Industrial s'impartirà els dissabtes a la tarda, i consta de tres cursos d'un any de durada cadascun.

El primer curs és: "Domini de la perspectiva de projecció cònica".

El segon curs s'anomena "Domini de la perspectiva artística".

El tercer curs té per títol "Domini de la perspectiva industrial".

Per a més informació a l'Escola Municipal de Belles Arts, tel. 29 12 02, de 8 a 9 del vespre.

SALUT

Ha semblat encertat reproduir la informació que el Servei Escolar i Adolescent, Unitat Endocrinològica de l'Hospital Matern - Infantil de la Vall d'Hebron (Barcelona), ens dóna sobre el menjar del diabètic.

DIABETIS I MENJAR INFANTIL

Si coneixes bé la teva diabetis podràs menjar pràcticament de tot, sempre i quan la teva alimentació sigui adequada segons l'edat, equilibrada i variada.

Adequada

Mengem per aportar energia (calories) al nostre organisme; sense elles no podríem caminar, pensar o créixer i desenvolupar-nos, però aquesta quantitat d'energia no pot ésser ni més gran ni més petita que la necessària, segons l'edat

del nen, perquè podria alterar el seu creixement i desenvolupament.

Les necessitats energètiques es calculen considerant 1.000 calories de base + 100 calories per any d'edat, fins a un màxim de 2.400 calories en la pubertat.

Aquestes calories es troben en els aliments en forma de:

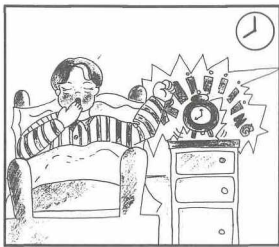
1) Hidrats de carboni (sucre), 1 gr. igual a 4 calories.

2) Proteïnes: 1 gr. igual a 4 calories.

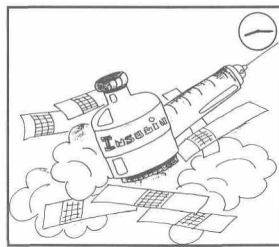
3) Greixos: 1 gr. igual a 9 calories.

Cal dir que no tots els sucres, proteïnes i greixos tenen el mateix poder nutritiu.

Aquesta informació, a càrrec del Dr. Miquel Gussinyer, es complementa amb la següent auca on es poden seguir els horaris en què el nen diabètic ha de basar-se per administrar-se la insulina, i les quantitats necessàries de menjar.

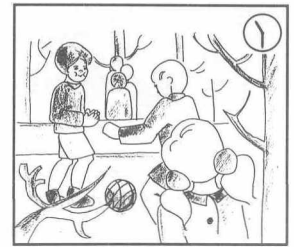
Un dia ha començat l'Aina i l'Oriol s'han llevat

Anàlisis realitzaràs i insulina et posaràs

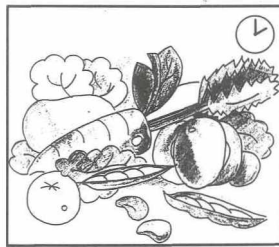
Abans del dia començar es prepararan un bon esmorzar

Al matí, a l'escola juguen amb tota la colla

Abans de dinar tornarem a controlar

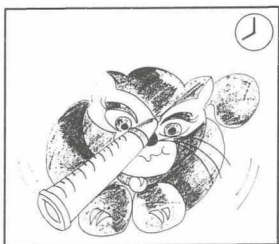
Llegums i verdures per dinar és el millor que podem menjar

A la tarda a estudiar fins l'hora de berenar

Esport practican i calories cremaran

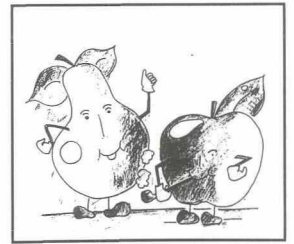
Abans de sopar insulina s'han de posar

Si esport has practicat ben ple t'hauràs de posar el plat

Abans de descansar una mica han de menjar

cada dia, a la mateixa hora, han de realitzar l'esmorzar, el dinar i el sopar

MÚSICA I MARXA

BRUCE SPRINGSTEEN

Bruce Springsteen, conegut també com a "The Boss", va néixer el 23 de setembre de 1949 a Freehold, New Jersey, en una família de classe treballadora. Quan tenia tretze anys es va comprar la primera guitarra, tot i que el seu instrument preferit era la bateria, i començà a cantar influït per Elvis Presley, Chuck Berry i, per suposat, també pels Beatles i Rolling Stones.

L'any 1965 entra a formar part del grup The Castiles, i dos anys més tard va anar a viure a Asbury i toca en el grup Earth.

En un club coneix Southside Johnny i Steve van Zandt, dos músics amb més experiència que ell, i comença a actuar en festes privades, bars i clubs.

L'any 1969 toca en el grup Steel Mill, que abandona posteriorment per crear el seu propi grup, el qual més tard amplia fins a deu músics amb el nom de The Bruce Springsteen Band.

Fou l'any 1972 tal vegada el més important de la seva carrera, quan el va veure actuar John Hammond, responsable de CBS, que havia estat el descobridor de Bob Dylan, i que va quedar molt impressionat per l'actuació de Springsteen i li va oferir l'oportunitat de gravar el seu primer disc amb el títol de "Greetings from Asbury Park". Aquest

primer àlbum no va assolir gaire èxit, i tampoc el segon, que va gravar l'any següent. Va ésser en una actuació l'any 1974, a la qual va assistir el prestigiós crític de la revista Rolling Stone, John Landau, que va escriure sobre ell una frase que va donar la volta al món: "He vist el futur del rock and roll i el seu nom és Bruce Springsteen". Això li serviria de gran ajuda per a la seva promoció, i al mateix temps Landau es converteix en el seu productor.

El setembre de 1975 apareix el tercer àlbum, "Born to run", que es convertirà en un clàssic del rock i li permetrà sortir a la portada de revistes tan prestigioses com Time, New Musical Express i Melody Maker, entre d'altres. L'any següent va tenir greus problemes legals, degut que el seu primer productor, Appel, no accepta que Bruce treballi amb Landau.

Els anys 1978 i 1979 fa moltes actuacions, que arriben a durar fins i tot tres hores, en les quals inclou versions de temes d'altres, i l'any 1980 apareix l'àlbum doble "The River", que aconsegueix el n.º 1 a les llistes dels EE. UU. i el n.º 2 a Anglaterra, i fa una gira mundial. L'any 1981 fa molts concerts per Europa i actua per primera vegada a Barcelona.

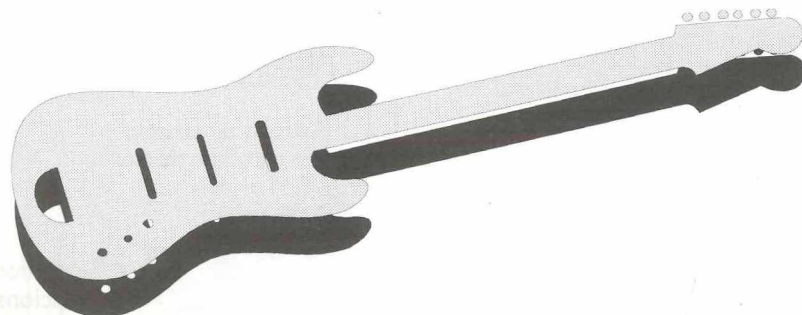
L'any 1984 van Zandt abandona el grup i el substitueix Nils Lofgren. Surt el nou àlbum "Born in the USA", que és el que va tenir més èxit. L'any següent participa en el disc benèfic "We are the world" i guanya el premi Grammy pel tema "Dancing in the dark". L'any 1986 s'edita l'àlbum "Live 1975 - 1985", que és un recull de les seves actuacions durant aquests deu anys. L'any 1987 surt "Tunnel of love" que li proporcionarà un nou Grammy el 1988, any en què fa una nova gira europea que inclou el concert al Camp Nou de Barcelona.

El 1989 apareix "Bruce Springsteen, Vídeo antologia 1978 - 1988" i es confirma el seu divorci amb Julianne Philips degut a la relació que manté amb Patti Scialfa, que havia entrat a formar part del seu grup l'any 1984.

L'any 1990 participa en un concert benèfic en col.laboració amb la fundació de Sting, i es fa públic que ha venut 12.000.000 de còpies de "Born in the USA". Aquest any neix el seu primer fill, fruit de la seva unió amb Patti Scialfa, amb la qual es casarà el 1991 i seran pares d'una nena.

El març d'aquest any 1992 edita dos àlbums, "Human touch" i "Lucky town" i fa una nova gira que el torna a portar a actuar a Barcelona, on aconsegueix un gran èxit. Aquesta és, a grans trets, la biografia d'un dels mites del rock que porta ja quasi vint anys triomfant arreu del món.

Francesc Vergés

L'ART DE MENJAR

ELS CARGOLS

L'estiu s'ha acabat, ha arribat la tardor, cau la pluja i trona. Aquí comença aquesta petita història gastronòmica - cultural que té com a estrella principal un animallet amb closca: EL CARGOL.

Cançons, festes, aplecs i menjades li donen vida. Estimat per alguns, anomenats helicífags, que són els amants de menjar cargols, i odiat per altres, anomenats helicífobs, a qui produeix molt de fàstic i el rebutgen, és un mol. lusc que no passa mai desapercebut. Als anglesos i als nòrdics no els agraden gens els cargols, ben diferentment de nosaltres, els catalans, i els nostres veïns francesos, que ens els mengem però de diferents maneres. Com diu Pla en "El que he menjat": "Aquest és un país devorador de cargols. Però els volem dejunats (s'entén amb els intestins assecats). En canvi a França els volen tendres, rodons, plens -s'entén-, plens de merda".

Nosaltres els dejunem. Quan ha ben plogut i tronat, ens posem les botes i agafem el llum. Busquem entre la fulla verda i molla, les parets i roques esperant de trobar-hi cargols enganxats. Tornem a casa amb la satisfacció de portar la bossa plena, els posem tots junts en una caixa hermèticament tancada o una saca, on comença el cruel dejuni. Els hi deixem unes setmanes, sense que mengin res puix que el budell ha de quedar completament buit. Alguns es moren, i cal llençar-los.

De cargols, n'hi ha de moltes classes i espècies. Els classifiquem, doncs, en:

Cargol vinyal. És propi de les vinyes, de closca blanca amb ratlles negres, considerat com el millor cargol comestible.

Cargol bover, amb una closca de color marró amb cinc voltes en espiral. És més carnós que el vinyal, però menys gustós. Es troba als horts i camps.

Cargol moro, similar al bover, encara més carnós i menys gustós.

Cargol sapenc. És una varietat de cargol bover amb closca groguenca. La seva carn és de color negre i té un lleuger sabor amarg.

Cargol mongeta o jueu, de closca blanca, té una carn semblant a la del bover i es troba en camins i vinyes.

Cargol mongeta ratllada, més petit que l'anterior, però molt ben considerat gastronòmicament. El podem trobar prop de camins i camps.

Cargolí. Com indica el seu nom, és petit, de closca blanca i amb un sabor especial.

A França hi ha dues varietats de cargols, els **Borgonya**, un cargol molt gros al qual han donat gran honor preparant-lo amb una mantega d'herbes, i el **petit gris**. A part d'aquests dos, res més.

Aquí, al nostre país, Catalunya, el preparam de mil maneres. Partint d'haver-los dejunats i bullits, s'acompanyen i s'harmonitzen amb els ingredients de mar i muntanya: conill, llebre, pop, sèpia, peu de porc, llagosta, cranc, bou de mar, bolets, samfaina, botifarra, salsa de tomata, vinagreta, allioli, amb picada d'ametlles, romesco, dolços, picants, etc.

També sense bullir-los es poden fer a la llauna, a la graella, a la patarrellada, a la llosa, a la brasa, a la ballonesta, a la brutasca, a la cutxipanda, a la palla, escalivats, amb paper de diari, etc...

LA RECEPTE

Llom de conill amb cargols sense feina i piperrada de verdures

Per a 4 persones: 8 llocs de conill, 1 kg. de cargols, 1 ceba, 3 tomates, oli, sal, brou de carn, pebre, ametlles, xocolata, 1 pebrot, 1 pastanaga, 1 carbassó, 1/2 albergínia, 100 grs. de xampinyons, 1 copa de conyac, allioli.

Rentar i fer coure els cargols amb un raig d'oli. Prèviament els haurem dejunats. S'han de beure tota l'aigua que treuen. Flambegem amb conyac i hi afegim el sofregit, que haurem fet amb la ceba i la tomata. Cobrir-ho amb el brou de carn i deixar-ho coure una hora i mitja. Afegir-hi l'allioli, la xocolata i les ametlles picades. Seguidament colem la salsa i descloem els cargols.

Fem una bruneca amb les verdures, saltem els llocs de conill i els laminem.

Muntem el plat: Fem un cercle amb la piperrada de verdures disposant el lloc laminat i els cargols. Hi afegim la salsa.

Un vi per a aquest plat: Chateau d'Aiguilhe 1989. De Raventós i Blanc.

Josep M.º Raventós i Blanc adquireix el 31 d'agost de 1989 el Chateau d'Aiguilhe, un dels més rellevants de tota la regió de Burdeus a la Côte de Castillon.

Allà hi elabora el Chateau d'Aiguilhe. L'edat mitjana de la vinya són 26 anys, i hi ha un equilibri entre vinyes joves i vinyes de fins a 60 anys d'edat. És compost del 90% de merlot i el 10% de Cabernet Franc. Unificat en dipòsits de 150 Hl. i una fermentació controlada entre 28 i 32°C.

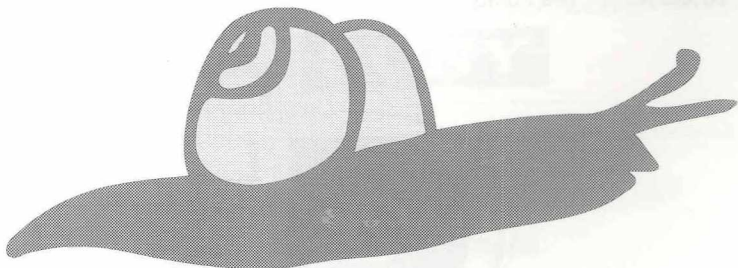
Conservat en bótes bordeleses noves entre 9 i 12 mesos.

Nota de cata: De color vermell profund amb tonalitats de robí. Es nota l'aroma de fruits vermells madurs i en el moviment de la copa apareixen aromes avainillats.

Elegant, equilibrat i complex. Molt de volum a causa dels 13º d'alcohol.

Cal beure'l a 16ºC.

Josep Nogué i Puigvert

PROGRAMACIÓ RÀDIO ST. JOAN

(Del 14 de setembre al 27 de juny)

DILLUNS

19,00 h. 2 són 3
20,00 h. Entitats en viu
21,00 h. Poesia
21,30 h. Txahurra maskartatu
22,30 h. Les tres Maries
23,30 h. Tancament emissions,
connexió RAC 105

DIMARTS

20,00 h. Pinzellades de colors
20,30 h. L'altra cara de l'esport
21,00 h. Sanitat
21,30 h. Somnis de nit
22,30 h. Ai, carai!
23,30 h. Tancament emissions,
connexió RAC 105

DIMECRES

15,00 h. Ràdio Fàntic I
16,00 h. Present i passat
17,00 h. Espectacle musical
18,00 h. Anna i els rínxols
19,00 h. Quatre i acció
20,00 h. Sí, digui'm?
21,00 h. Visca la música
22,00 h. Ràdio fórmula
23,00 h. L'hora dels romàntics
24,00 h. Tancament emissions,
connexió RAC 105

DIJOUS

19,00 h. Espectacle musical
21,00 h. Bona música
22,00 h. Rock confitat
23,00 h. Tancament emissions,
connexió RAC 105

DIVENDRES

15,00 h. Ràdio fàntic II
16,00 h. The Funky Time

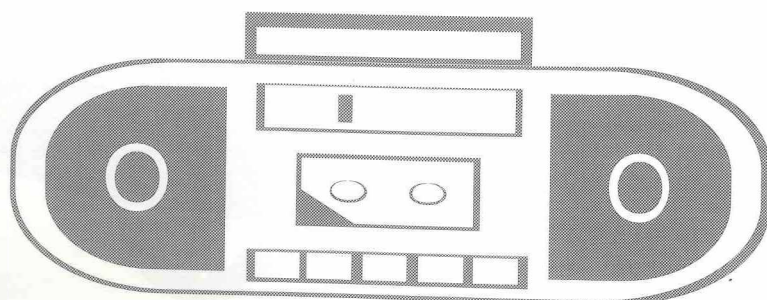
17,00 h. Un calaix de música
18,00 h. Freqüència jove
19,00 h. La marxa
20,00 h. Week - end stars
21,30 h. T'ho diré cantant
22,00 h. La teva música
23,00 h. Anem a fer bardisses
24,00 h. Tancament emissions,
connexió RAC 105

DISSABTE

09,00 h. A l'ombra de la Rompuda
11,00 h. Big bang
12,00 h. Visca la música
13,00 h. Crònica setmanal.
Serveis informatius
Ajuntament informa.
Suc d'actualitat
13,30 h. Enigma
14,00 h. Ona d'actualitat
15,00 h. Motor sport
16,00 h. Músic mania
17,00 h. Anem a la perruqueria
18,00 h. La Canya ràdio
19,00 h. El teu moment radiofònic
20,00 h. Un dissabte més
21,00 h. Tancament emissions,
connexió RAC 105

DIUMENGE

09,00 h. Església viva
09,30 h. L'hora dels avis
10,00 h. Música catalana
11,00 h. En Joan i la Neus
13,00 h. Crònica setmanal.
Serveis informatius
13,30 h. Cafè, copa i música
15,00 h. Rock en acció
16,00 h. Ja en som dos
17,00 h. Tancament emissions,
connexió RAC 105

electromuntatges
REVI S.A.

Ctra. d'Olot, 7 - 17858 **SANT JOAN LES FONTS**
Tels. **34 - (9) 72 - 29 08 52 / 29 05 85 Fax 29 05 92
LA GARROTXA

Sant Antoni, 15
Tel. 29 07 42
SANT JOAN LES FONTS

PERRUQUERIA
HOMES
1

*CAPILICULTOR - DIPLOMAT
TRACTAMENTS - CAPILO (París)*

c/. Santa Magdalena, 1
Tel. 29 21 43

SANT JOAN LES FONTS
17857 GIRONA

**embotits
eugeni**

**CARNISSERIA
EMBOTITS CASOLANS**

Sant Antoni, 9 - Tel. 290205 17857 **SANT JOAN LES FONTS**

EL DIDAL

Carrer Francesc Caula, 1
SANT JOAN LES FONTS

Assegurances
ROSER

c/. Olot, nº 30
Tel. 29.05.28
SANT JOAN LES FONTS

Juvinva
FUSTERIA
c/. Can Bo. s/n. - Tel. 29.02.07
- **SANT JOAN LES FONTS**

LLAMINS GLÒRIA

C/ Sta. Magdalena, 20 - St. Joan les Fonts

**LLAMINS - GELATS - PIZZES -
ENTREPANS - FRUITS SECS, Etc...**

**Cafeteria
Bar Falguera**
SANT JOAN LES FONTS
Tel. 29 07 31

ELECTRODOMÈSTICS, TVC, VIDEO, HI-FI
MONTOLIU SO I VISIÓ
(Successors H. Espiguler)

Aiguanegra, 15 - **SANT JOAN LES FONTS** - Tel. 29.01.29
DISTRIBUÏDOR OFICIAL I SERVEI TÈCNIC PROPÍ

SONY

construccions
**Francesc
Masdemont**

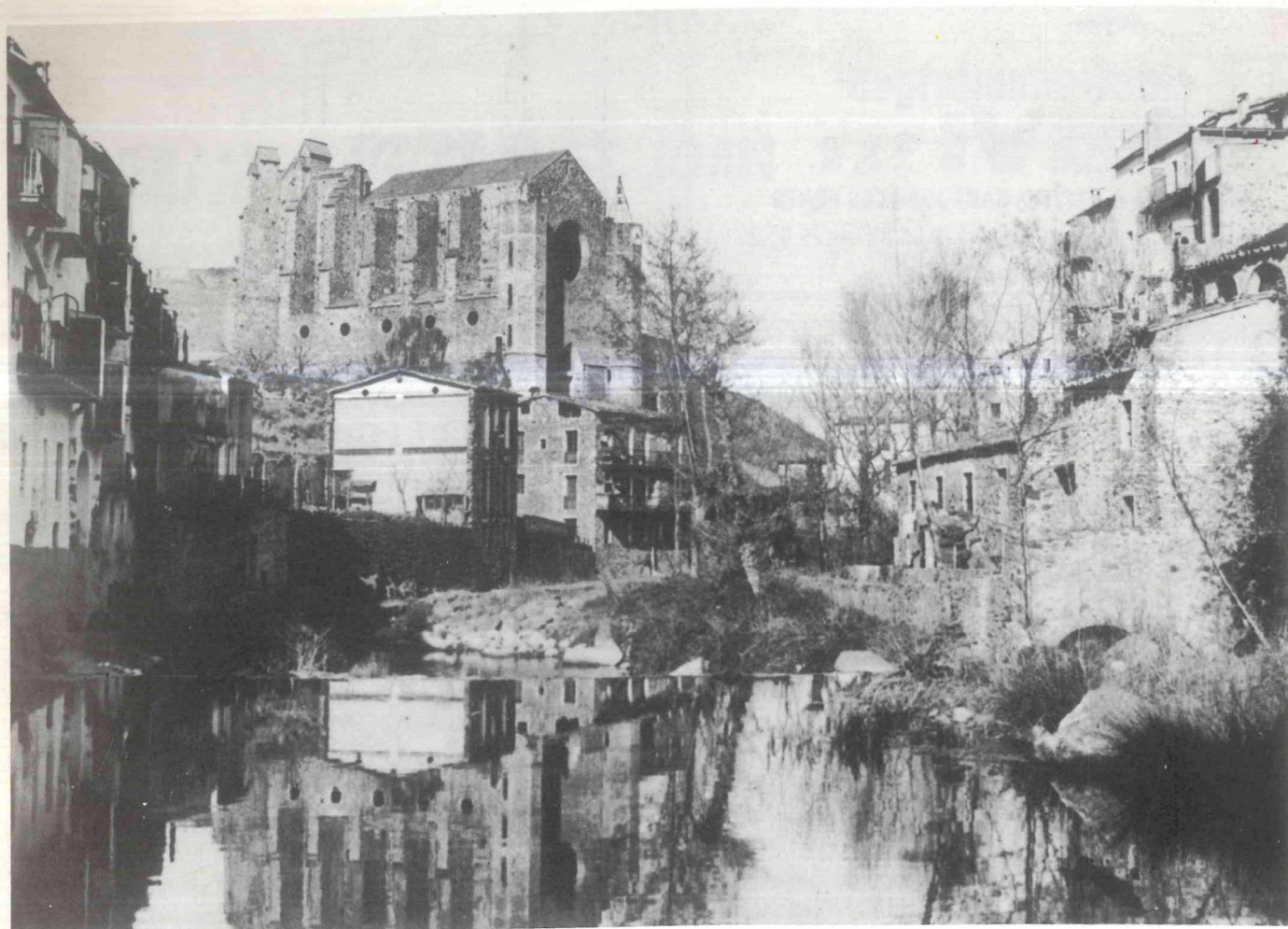
c/ Lliberata Ferrarons, 37
Tels. 29 12 52 - 69 04 60

17857 **SANT JOAN LES FONTS**
(La Garrotxa)

CLÍNICA DENTAL ST. ANTONI
Jose R. Sanchi
Odontòlogo

Sant Antoni 11 Bajos
Sant Joan les Fonts
GIRONA

Tel. 972 - 29 22 06

CITROËN

Olotauto, S.A.

Concesionario Citroën

Ctra. Les Tries, 56-58 - 17800 Olot

Tels. 26 32 62 - 26 49 76 - 26 32 58

Fax 26 65 44

ANUNCIEU-VOS
A
"EL SOROLL
DE
LES FONTS"